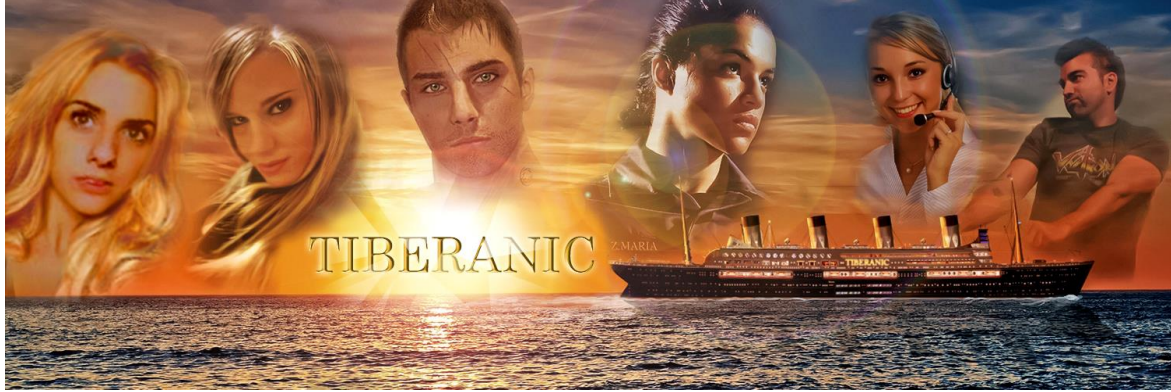

TIBERANIKOS

****Επίσημο απόσπασμα****

Demo Ver. 1,07

ΔΕΝ ΕΊΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΙΚΌ ΣΤΑΔΙΟ.

Ενδέχεται να υπάρξουν μικρές αλλαγές και διορθώσεις στο τελικό βιβλίο, αλλά καμία αλλαγή στην υπόθεση.

Για τυχών ορθογραφικά λάθη, κρατήστε κάπου την σελίδα που είδατε το λάθος, και ειδοποιήστε τον συγγραφέα.

Για να επικοινωνήσετε μαζί μας επισκεφθείτε την επίσημη ιστοσελίδα του Τιβερανικού **tiberanic.weebly.com**

Η Ιστοσελίδα είναι στα αγγλικά και περιλαμβάνει πλούσιο υλικό από εικόνες χαρακτήρων, μουσικής και λεπτομέρειες για το βιβλίο. Επίσης θα βρείτε αρκετά περισσότερες πληροφορίες για το κρουαζιερόπλοιο και για πολλά άλλα!

*Αφιερωμένο σε όλα τα ιδιαίτερα άτομα, άτομα όπως και εμένα.
Που ακόμα κρίνονται απ' την κοινωνία γιατί ακολουθούν
τα δικά τους πιστεύω και δεν υπακούν σε κανόνες!*

*Συνεχίστε έτσι παιδιά,
η ζωή είναι πολύ μικρή για να ζούμε
με τα πρέπει και τους κανόνες των άλλων!
Γελάστε, ζήστε και κάντε ότι σας κάνει να χαμογελάτε!!*

Denis Thomas

© **RGCS TIBERANIC** (tiberanic.weebly.com)

Το απόσπασμα αυτό είναι κατοχυρωμένο στον Διονύση Πουλιάση (η Denis Thomas), και στην ιστοσελίδα του tiberanic.weebly.com. Απαγορεύετε η οποιαδήποτε επεξεργασία, αντιγραφή η αναδημοσίευση του έργου (ολική η μερική) χωρίς την άδεια του συγγραφέα, βάση νόμου πνευματικών δικαιωμάτων.

Κεφάλαιο 1, Επεισόδιο 1: Πρώτη Υπερηφάνεια

{Σκ1} Ήταν απόγευμα στην Ελλάδα τώρα, κοντά στην Αθήνα, σε μια γενικά ήσυχη περιοχή τον άγιο Δημήτρη. Ο ουρανός είχε ένα όμορφο γαλάζιο χρώμα, πίσω από μερικά διάσπαρτα σύννεφα που φωτιζόντουσαν απ' της τελευταίες ακτίνες του ηλίου για σήμερα. Ήταν ακριβώς όπως και άλλα απογεύματα για πολλούς Έλληνες, αλλά όχι για όλους. Πολλοί ήταν αυτοί που αυτή την στιγμή ετοίμαζαν της βαλίτσες τους, γιατί αύριο την ίδια ώρα θα ταξιδεύουν για άλλα μέρη και καινούριες εμπειρίες. Θα απολαμβάνουν ένα πολύ πιο όμορφο ηλιοβασίλεμα πάνω στο καλύτερο καράβι του κόσμου, μέσα στο απέραντο γαλάζιο της θάλασσας.

Ένας και από αυτούς τους “τυχερούς” Έλληνες ήταν και ένα απλό και σοβαρό παλικάρι, ο 19χρονός Δημήτρης. Που ο φίλος του ο Ντένις από τον Ρέντη σχεδόν του είχε γίνει σκλάβος, με το να τον παρακαλάει για κάμποσο διάστημα να έρθει στο ταξίδι μαζί με εκείνον και την οικογένεια του. Όχι ότι ο Δημήτρης δεν ήθελε αυτό το ταξίδι, αλλά τον τελευταίο καιρό είχε πολλά στο κεφάλι του. Σχολή, σχέση..., φίλοι και καθημερινές ασχολίες που τον είχαν γεμίσει. Ο Ντένις κιόλας ήταν μόλις 2 χρόνια φίλος του, και ακόμα και αν είχαν έρθει πιο κοντά, η απόσταση και η γενικά φορτωμένη καθημερινότητα του δεν τον είχαν αφήσει να το σκεφτεί πιο σοβαρά. Όλο του έλεγε ότι θα το έκανε, αλλά αύριο ήταν το ταξίδι, και όσο και αν το θέμα το είχε αφήσει στον αέρα, σήμερα έπρεπε να δει αν θα έλεγε ναι ή όχι.

Και ήταν και ότι όλοι από τον κύκλο του δεν ήθελαν τον Ντένις..., γιατί ήταν γκέι. Πράγμα που για εκείνους ήταν πολύ κακό. Ακόμα και η κοπέλα του η Δέσποινα, που φαινόταν στην αρχή να μην έχει κάποιο πρόβλημα με τον 16χρονό, από τότε που είχε μάθει για το ταξίδι που ήθελε να πάρει τον Δημήτρη μαζί του..., εννοείτε ότι δεν θα τον άφηνε να της πάρει το αγόρι.

Τι και αν ο Δημήτρης της έλεγε ότι ήταν απλά ένα ταξίδι και ότι θα έπρεπε να τον εμπιστευτεί; Δεν μπορούσε να σκέφτεται ότι ο Δημήτρης ΑΚΟΜΑ δεν του είχε πει όχι! Που όχι θα του έλεγε αυτό ήταν σίγουρο. Αφού είναι γκέι, και ο Δημήτρης δεν τα πήγαινε καλά μαζί τους.

6 μήνες είχαν περάσει από την μέρα που είχε κάνει σχέση μαζί της. 6 μήνες με πολλές χαρές, και πολύ λιγότερες λύπες. Ένα καλοκαίρι θαύμα είχαν περάσει μαζί. Διακοπές, μπάνια, παραλίες, μουσική και κλαμπάκια ήταν η καθημερινότητά τους! Από τα τέλη του Σεπτεμβρίου όμως, που ο καθένας είχε επιστρέψει στις ασχολίες του, αυτά είχαν μειωθεί. Γεγονός που δεν άρεσε στην Δέσποινα. Που παρόλο που και αυτή πήγαινε σχολή, ήταν πρόθυμη να κάνει κοπάνες και να προσπαθεί για την σχέση τους. Για αυτήν η σχέση τους έπρεπε να έχει χαρές, διασκέδαση και όλα αυτά που είχαν όλο το καλοκαίρι. Δεν περίμενε τον Δημήτρη να αλλάξει έτσι..

Η καθημερινότητά του είχε γίνει βαρετή. Να κάνει προπόνηση σχεδόν κάθε μέρα, να πηγαίνει στο γυμναστήριο, να πηγαίνει στην σχολή, και κάθε μέρα κιόλας..! Ε τι σχέση είναι αυτή; Τον έβλεπε μόνο μετά το απόγευμα, και αυτό μάλιστα, όχι κάθε μέρα..

Ο Δημήτρης από την άλλη..., το καλοκαίρι το είχε δει σαν καλοπέραση, και μια προσωρινή έξοδο από την καθημερινότητα και των 2. Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχαν τσακωθεί γιατί ο Δημήτρης δεν την αγαπούσε. Ο λόγος; Δεν πήγαιναν πια στα κλαμπάκια συνέχεια, γιατί εκείνος έπρεπε να διαβάσει, να κάνει προπόνηση γιατί έκανε πολεμικές τέχνες και το έβλεπε σοβαρά, και για πολλούς ακόμη λόγους. Που ο Δημήτρης είχε βαρεθεί πια να ακούει..

Ακόμα και σήμερα στο γυμναστήριο, το μυαλό του το είχε στην Δέσποινα. Που τώρα ήταν σπίτι του και τον περίμενε, για να πάνε να δούνε την παρέα κάτω στην καφετέρια κοντά στην πλατεία. Που ακόμα και κουρασμένος που ήταν και δεν ήθελε να βγει..., θα το έκανε για χάρη της..

Αλήθεια την αγαπούσε την Δέσποινα, και έκανε ότι μπορούσε για να τα έχει καλά με όλους! Απλά τώρα έπρεπε να κοιτάει και άλλα πράγματα. Και με την παρέα και την Δέσποινα να του κάνουν παράπονα, ένιωθε ότι σχεδόν κανένας δεν τον καταλάβαινε..., σχεδόν κανένας.

Γιατί ο Ντένις.., παρόλο που είχαν να βρεθούν πάνω από μήνα.. δεν του έκανε πολλά παράπονα. Παρόλο που μιλούσαν μόνο στο τηλέφωνο τελευταία, εκείνος απλά του έλεγε πως ήταν εντάξει, και πάντα με ηρεμία και κατανόηση για το πρόγραμμα του..

Και να, με το που σκέφτηκε την τρέλα του, χαμογέλασε. Και ο πόνος από τα βάρη που σήκωνε έμοιαζε πιο ευχάριστος. Καθώς έκανε γυμναστική ξαπλωμένος στον πάγκο με τα ακουστικά στα αυτιά, δεν είχε πάρει χαμπάρι τον προπονητή του από πάνω του..

ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ: Δημήτρη..; (τον σκούντηξε, και εκείνος άφησε τα βάρη, και έβγαλε το αριστερό του ακουστικό με περιέργεια) ..Είσαι σήμερα μια ώρα και βάλε στα όργανα χωρίς διάλειμμα.. (τον μάλωσε με χαμόγελο στο σκληροτράχηλο πρόσωπο του, και ο Δημήτρης έβγαλε το ασημένιο του κινητό ξαφνιασμένος για να δει την ώρα).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πω ξεχάστηκα.. (ο προπονητής ανασήκωσε το παχύ του φρύδι) Απλά έχω τα δικά μου και δεν κατάλαβα την ώρα..

ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ: ..Αυτό για την Δέσποινα.., που δεν θέλει να πάς ένα ταξίδι; (τον ρώτησε μεταξύ σοβαρού και αστείου, και ο Δημήτρης ανασηκώθηκε με έναν μορφασμό στο ιδρωμένο του πρόσωπο) Ρε μικρέ αφού αυτή η σχέση δεν σου κάνει καλό, γιατί την κρατάς; (ο καθημένος έσκυψε το κεφάλι χωρίς απάντηση, και άφησε μια ανάσα με πιεσμένα χείλη).

{*} Άφησε τα όργανα, πήγε να φρεσκαριστεί, και γρήγορα έφυγε από το γυμναστήριο με αυτήν την ερώτηση του προπονητή, να του βασανίζει το κεφάλι. Γιατί έμενε σε αυτήν την σχέση, αφού δεν του έκανε καλό;..

Την ίδια στιγμή στο σπίτι του Δημήτρη, η μητέρα του κουβέντιαζε με την Δέσποινα για αυτό το περιβόητο ταξίδι. Αυτός ο Ντένις τον παρακάλαγε να πάει μαζί του καιρό τώρα, και με το μισό του εισιτήριο μάλιστα, πληρωμένο απ' την μητέρα του!

Η μαμά του Δημήτρη ποτέ δεν είχε συμπαθήσει αυτό το αυθάδη παλιοκόριτσο. Που ακόμα και τώρα που τις εξήγησε ότι δεν έπρεπε να πιέζει τον Δημήτρη, αυτή τις έλεγε τα δικά τις..

Μια το ένα μια το άλλο, και η ίδια η γυναίκα είχε αρχίσει πια να θέλει ο γιος της να κάνει αυτό το ταξίδι. Ούτε η Δέσποινα, ούτε αυτή η παρέα του Δημήτρη της άρεσε πια.

Ο Δημήτρης ήταν μέσα στο ασανσέρ ξύλινου χρώματος και ανέβαινε στο σπίτι τους στον τρίτο. Όμορφο καστανόξανθο παλικάρι ήταν, καμάρι της μητέρας του! Ψηλός 1,81, με μελί μάτια και ελαφρώς πυκνά φρύδια. Πάνω στο στρογγυλεμένο πρόσωπο του έκανε αίσθηση η ελαφρός πλατιά του μύτη, και το μικρό ανοιχτόχρωμο κούτελο του. Αν και 19 χρονών και ελαφρώς αξύριστος, φαινόταν 17 λόγω των γλυκών χαρακτηριστικών του. Στον ψηλό καθρέπτη του ασανσέρ καθρεπτιζόταν το ελαφρά γυμνασμένο σώμα του πίσω απ' της γκρι φόρμες του, καθώς σήκωνε τα κοντά καστανόξανθα μαλλιά του. Έτσι όπως κοίταγε την αντανάκλαση των ματιών του στον καθρέπτη, τον βασάνιζε η ιδέα ότι η Δέσποινα δεν τον εμπιστεύεται..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γιατί ρε Δεσποινάκι δεν με αγαπάς; (ένιωσε το παράπονο να χαϊδεύει τα κάτω χείλος του, μαζί με την ανάσα του. Δεν ήθελε να τελειώσει την σχέση του.. αλλά..) Πρέπει να πάρω την γαμοαπόφαση! (γύρισε τα μάτια του στις σφιγμένες γροθιές του).

{*} Βγαίνοντας απ' το ασανσέρ με το σκούρο μπλε σακίδιο του στο αριστερό χέρι, ένιωσε ότι θα έπαιρνε την σωστή απόφαση τελικά, Αλλά πρώτα έπρεπε να μιλήσει με την Δέσποινα..

Μόλις μπήκε στο σπίτι, παρατήρησε ότι η μητέρα του και η Δέσποινα ήταν μπροστά στην κουζίνα λες και τον περίμεναν. Πέρασε παγερά απ' τα αριστερά του λευκού πάγκου προς το ψυγείο χωρίς να τις κοιτάξει, ενώ εκείνες τον κοιτούσαν περιμένοντας κάτι να τους να πει. Τα μπλε μάτια της Δέσποινας άστραφταν πάνω στο όμορφο πρόσωπο της από καχυποψία, και μάνα του έβλεπε τον λόγο που εκείνος δεν μίλησε. Ο τρόπος που πέρασε έτσι σιωπηλά δίπλα τους, αυτό το κουρασμένο βλέμμα του.. το αγοράκι της ήταν στεναχωρημένο..

ΜΗΤΕΡΑ: Δημήτρης; (είπε με την καλοσυνάτη φωνή της αλλά εκείνος δεν ανταποκρίθηκε) έφτιαξα παστίτσιο.. (είπε και ο Δημήτρης γύρισε τα του μάτια στο ταψί πάνω στην λευκή κουζίνα στα αριστερά του, κλείνοντας το ψυγείο).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δέσποινα γιατί; (λέει κουρασμένα, αφήνοντας την τσάντα του πάνω σε μία απ' της γυαλιστερές σιδερένιες μαύρες καρέκλες του λευκού πάγκου).

Δ'ΕΣΠΟΙΝΑ: Γιατί τι, αγάπη μου; (Ο Δημήτρης ξεφύσηξε με ένα κοφτό ύφος) Είσαι καλά; (έφερε τα μαύρα μακριά μαλλιά της πίσω απ' το αυτί της με απορία).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..Μαμά μπορείς να πάς μια μέσα την τσάντα μου; (η μάνα του σηκώθηκε τυπικά σφίγγοντας την μοβ ρόμπα της, και πήρε την τσάντα του μέσα περνώντας τυπικά το μαύρο μπαρ στα δεξιά της εξώπορτας. Μόλις ήταν μόνοι τους..) Λέω γιατί; Γιατί δεν με εμπιστεύεσαι; (η Δέσποινα τον κοίταξε με παράπονο. Κοίτα που με τον Ντένις θα έχει να κάνει πάλι..).

Δ'ΕΣΠΟΙΝΑ: Τι σου είπε πάλι αυτός ο Ντένις; (απόρησε με ειρωνεία καθώς σηκωνόταν επάνω φτιάχνοντας το πράσινο μπλουζάκι της στην μέση της).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ο Ντένις δεν έχει καμία σχέση εδώ. (λέει σοβαρά, δεν είχε όρεξη πια να τον υπερασπίσετε σε ρατσιστές και τους είχε βαρεθεί, όλους τους!) Εσένα ρωτάω κάτι! (τόνισε αγριεμένος ανασηκώνοντας το φρύδι του, κάτι που την θύμωσε..).

Δ'ΕΣΠΟΙΝΑ: Τι τρόπος είναι αυτός; (αγριεμένα στάθηκε μπροστά του, και τον κοίταξε κατάματα πάνω απ το κούτελό της) ..Γιατί μου μιλάς έτσι απότομα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Βαρέθηκα να λες ότι το ότι και αν σου λέω, έχει να κάνει με οποιοσδήποτε άλλον πέρα από εσένα! (αντέδρασε αγριεμένος, δεν είχε καθόλου κέφια για παιχνίδια) Εσένα ρωτάω και θέλω μια απάντηση. ..Γιατί δεν με εμπιστεύεσαι; (συνέχιζε να τον κοιτάζει με ειρωνεία εκείνη. Δεν της μιλούσε έτσι απότομα, και δεν θα τον ανεχόταν! Την είδε μάγκας;).

Δ'ΕΣΠΟΙΝΑ: ΣΕ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ! (δυνατά με έμφαση απάντησε, και εκείνος ανασήκωσε το βλέμμα του στο λευκό ταβάνι με απογοήτευση) απλά ο φίλος σου θέλει να τον φάει και (ο Δημήτρης άρχισε να τα παίρνει. Άντε πάλι ο Ντένις!) εσύ, δεν λες να το καταλάβεις! (την κοιτούσε με τεράστια απορία) ..Η μήπως.. (λέει με μισώ μάτι, βηματίζοντας πάνω στο κίτρινο χαλί της κουζίνας αργά) λέω μήπως.. τον πηδάς ήδη, και αυτά είναι δικαιολογίες; (τον ρώτησε με ένα ειρωνικό χαμόγελο σαν να ρωτάει κάτι τυπικό.. κάτι απλό!).

{*} Την κοίταζε αγριεμένα προσπαθώντας να συγκρατήσει τα χέρια του. Τα ένιωθε σαν να ήθελαν να της σπάσουν τον λαιμό! Όχι μόνο δεν παραδεχόταν το λάθος της και να κοιτάξουν να το λύσουν όπως έλπιζε ο καημένος, είχε και το θράσος να προσβάλει και τον ανδρισμό του. Το ότι δεν τον αγαπούσε; Πιο φανερό δεν γινόταν! Αυτός μια απλή ερώτηση έκανε, και αυτή εκεί, ο Ντένις και ο Ντένις. Ανάσανε με κλειστά τα μάτια προσπαθώντας να ηρεμίσει, αλλά έβλεπε πια πως αυτή η σχέση που είχαν, είχε μείνει δυστυχώς στο καλοκαίρι..

Γύρισε αργά και σήκωσε την άσπρη δερμάτινη τσάντα της απογοητευμένα, αλλά δεν το έδειξε. Απλά της την πέρασε ευγενικά απ τον ώμο, αφήνοντας την με ανοιχτό το στόμα..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Καλά να περνάς.. (έλεγε αργά με τα μάτια στο πάτωμα) Δεν γίνετε, άλλο, τελειώνει εδώ Δέσποινα ..δεν με καταλαβαίνεις καθόλου.. (τον κοιτούσε λες και την πρόσβαλε με τα χειρότερα λόγια. Τα μπλε μάτια της γυάλιζαν γεμάτα θυμό, ενώ εκείνος ήταν έτοιμος να κλάψει) Εγώ παραιτούμ.. (πριν προλάβει να ολοκληρώσει, ακούστηκε σε όλο το σπίτι ένα δυνατό χαστούκισμα! Ένιωσε να του χτύπησε πυγμάχος το αριστερό μάγουλο με την μανία που τον βάρεσε!! Η μάνα του αμέσως έτρεξε μέσα να δει τι συμβαίνει, ήταν απίστευτο!).

Δ'ΕΣΠΟΙΝΑ: ΠΑΛΙΟ ΠΟΥΣΤΗ!! (άρχισε να φωνάζει υστερικά με πιεσμένες γροθιές! Ο Δημήτρης έμεινε να την κοιτάει με το χέρι στο μάγουλο με τεράστια έκπληξη!) ΑΔΕΡΦΑΡΑ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΑ! ΠΟΥ ΟΥΤΕ ΜΗΧΑΝΑΚΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ, ΑΛΛΑ Ο ΣΙΓΥΡΟΣ ΕΧΕΙ.. ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΟΥ ΤΟ ΈΛΕΓΕ ΟΤΙ ΤΟΝ ΠΑΙΡΝΕΙΣ! (παύση για μια στιγμή, αλλά..)

ΠΟΥΣΤΗΗΗ! (συνέχιζε να τον βρίζει κοπανώντας τα πόδια της σαν τρελή! Η μάνα του όμως, δεν τα σήκωνε αυτά στο σπίτι της! Την έπιασε γερά απ' το αυτί και..).

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτό που χρειάζεσαι κοριτσάκι μου είναι ένα καλό χέρι ξύλο. (λέει ήρεμα, καθώς η Δέσποινα προσπαθούσε να ξεφύγει. Ο Δημήτρης ήταν σοκαρισμένος, Τι Εννοούσε με αυτό για τον Σπύρο;!) Αυτό που οι γονείς σου προφανώς δεν σου έχουν δώσει, και έφτασες δεκαεφτά χρονών κωλοπαίδι με κανένα σεβασμό! (λέει ανοίγοντας την εξώπορτα πίσω της. Η Δέσποινα την έβριζε με βαριά λόγια, αλλά αυτά δεν περνούσαν εδώ!) ..Σε ξένα σπίτια θα είσαι κυρία! (την πέταξε έξω, και αμέσως μετά έκλεισε την ογκώδη πόρτα τους! Ίσα-ίσα που ακουγότανε η Δέσποινα. Η μητέρα του γύρισε στον γιο της..) ..Που τις βρίσκεις αγόρι μου όμορφο δεν μπορώ να καταλάβω.. (λέει καθώς εκείνος καθότανε στην μεσαία καρέκλα με το χέρι στο μάγουλο. Ο Σπύρος που ανέφερε από την παρέα, που κολλούσε; ..Η μητέρα του χαλαρή..) κάτσε να σου βάλω να φας. (λέει πηγαίνοντας προς την κουζίνα σαν να ήταν όλα εντάξει αυτή..).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κάτσε μαμά, δεν έχω όρεξη.., θα φάω μετά.. (είπε σοκαρισμένος και σηκώθηκε απάνω να πάει να κάνει γρήγορα ένα ντους).

{*} Έκανε το ντουζ, ετοιμάστηκε στα γρήγορα, και μετά έφυγε για την καφετέρια έτοιμος για όλα. Ο ίδιος ο κολλητός του, είχε πάρει δώσε με την Δέσποινα; Έτσι του το ξεπλήρωσε ο Σπυράκος; Με το να βάζει λόγια στην κοπέλα του για εκείνον;!

Δεν το χώραγε ο νους του! Ο Σπύρος ήταν χρόνια φίλος του, και ήταν ο μόνος από την παρέα που δεν είχε πει κάτι για τον Ντένις! Όλοι οι άλλοι τον είχαν στολίσει με διάφορα επίθετα. Όπως αδελφή, πουστάρα, γκέι και τρανς, την μοναδική φορά που τον είχε φέρει στην γειτονία του. Τον νευρίαζε τόσο πολύ το ότι είχε και αυτός παρόμοιο σκεπτικό με αυτούς τόσα χρόνια, όμως ο Ντένις ήταν και γαμώ τα παιδιά! Δεν.., δεν έπρεπε να τα λέει κανένας άνθρωπος για κανέναν αυτά! Σιχαινόταν όλο και περισσότερο τους Έλληνες για αυτό, και δεν έπρεπε να τον κρίνουν οι φίλοι του έτσι σκατά, χωρίς να τον ξέρουν!

Από όλους μόνο ο Σπύρος, μόνο εκείνος του είχε πει ότι άδικα τον έκριναν οι άλλοι έτσι. Και μάλιστα ένα άλλο βράδυ ο ίδιος ο Σπύρος στην πλατεία τους έκραξε που τα είχαν πει όλα αυτά. Τους έλεγε μεγαλύτερες αδερφές από εκείνον, γιατί όλα αυτά τα έλεγαν πίσω απ' την πλάτη του. Μετά με τις μέρες είχαν αρχίσει να απομακρύνονται απ' τον Δημήτρη ένας-ένας. Απόφευγαν να τον βλέπουν όταν θα ήταν μόνιμοι μαζί του, λες και εκείνος είχε χολέρα!

Τόσα χρόνια φίλοι.. Ίδια γειτονία, ίδια παρέα. Όλοι μαζί στο ίδιο σχολείο και μετά γυμνάσιο.., όλα αυτά τα πετάνε, γιατί εκείνος έκανε απλά παρέα με έναν που απλά δεν ήταν σαν και αυτούς, που δεν ήταν ετεροφυλόφιλος. Η με πιο απλά λόγια, straight.

Τον είχαν απομακρύνει από τον Ντένις. Είχε να τον δει πολύ καιρό, είχε να φανεί φίλος του εδώ και έναν μήνα. Που το είχε απορία ακόμα και ο ίδιος γιατί εκείνος συνέχιζε να του μιλάει, όταν ο Δημήτρης είχε ολοφάνερα απομακρυνθεί έτσι στα ξαφνικά. Εννοείτε ότι του είχε πει γιατί, και εκείνος απλά είχε δεχτεί την κατάσταση. Σε αντίθεση με τους παιδικούς του φίλους.., ο Ντένις που τον ήξερε μόλις 2 χρόνια, του είχε φερθεί πιο αντρικά από όλους τους!

Και από όλους τους, μόνο ο Σπύρος του φάνηκε να είναι λογικός, ο κολλητός του. Και σήμερα, να του λέει η Δέσποινα ότι τις έβαζε λόγια, ότι τον παίρνει;!

Με μανία σχεδόν περπατούσε προς την καφετέρια! Γεμάτος με οργή στα καφέ του μάτια έτοιμος να τον σκοτώσει! Δεν μπορούσε να το χωρέσει το κεφάλι του όλο αυτό! Ήταν όλοι μια παρέα.., υποτίθεται ότι αυτοί ήταν άντρες, και οι φιλίες τους πάνω απ' όλα, και..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα τους σκοτώσω τους πούστηδες!! (σχεδόν τον άκουσε όλο το στενό καθώς περπατούσε μόνος προς την πλατεία! Με τα μάτια του να πετάνε φωτιά από την οργή).

{*} Μόλις έφτασε στην καφετέρια, πέρασε γρήγορα ανάμεσα από τα τραπέζια φουριόζος για να φτάσει πίσω στην παρέα του, που ήταν μαζεμένοι εδώ και ώρα. Καθώς περνούσε, τον είδε η ξανθιά σερβιτόρα καθώς εξυπηρετούσε 2 πελάτες στο τραπέζι τους από τα αριστερά, και πήρε γρήγορα την παραγγελία και πήγε και εκείνη από πίσω του. Τα παιδιά μιλούσαν μαζί με την Δέσποινα και καλά σοκαρισμένα, καθώς αυτή ήταν χαλαρά μέσα στην αγκαλιά του Σπύρου.

Που σε πρώτη εικόνα θα έλεγε κανείς ότι έκλαιγε, αλλά αυτή είχε άλλα στο μυαλό της..

Μόλις έφτασε εκεί, έμεινε όρθιος να τους κοιτάει παραξενεμένος. Και σαν αστροπελέκι πέρασε απ' το μυαλό του η σκέψη των όσων θα τους έχει πει. Άραγε υπήρχε νόημα στο να τους πλακώσει τώρα...; Σαν άνθρωπος ο Δημήτρης είχε μεγάλο σεβασμό για την εικόνα του, αλλά στην προκειμένη περίπτωση.., ήταν οι δῆθεν φίλοι του, και η Δέσποινα που ποτέ δεν τον κατάλαβε, οπότε είχε πολύ νόημα να τους κεραυνώσει με όλα όσα είχε μαζεμένα!

Τον κοιτούσαν και οι 6 τύποι, ενώ η δέσποινα έκλαιγε μέσα στα χέρια του φιδιού για κολλητό του. Αυτός ήταν λες και έχυne από την χαρά του, και της έτριβε την πλάτη με τεράστια άνεση. Η παρουσία του Δημήτρη δεν φαινόταν να τον επηρέαζε καθόλου!

Το θράσος τους δεν είχε όρια, και πόσο μάλλον του Σπύρου. Που έκανε λες και ήταν δική του η Δέσποινα. Ένας από αυτούς πήρε και την πρωτοβουλία να μιλήσει..

ΤΥΠΟΣ: Δημήτρη.., τι λέει η Δέσποινα εδώ; (τον ρώτησε με ύφος στρίβοντας την παλάμη του) Ότι γαμάς τον πούστη και την βάρεσε η μάνα σου; (εκείνος έμεινε σοκαρισμένος! Το είπε με ύφος, και μάλιστα γελούσε σχεδόν μαζί τους!).

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καλά δεν ντρέπεστε ρε αλήτες να τα κάνετε αυτά πίσω από την πλάτη του Δημήτρη;! (πετάχτηκε μπροστά του πριν αρχίσει να τους κοπανάει εκείνος, και βλέμματα από όλη την καφετέρια γύρισαν προς το μέρος τους!) Τόσα χρόνια φίλοι του, και έρχεται μια άσχετη, την πιστεύετε αμέσως, και εσύ Σπυρακό βρήκες ευκαιρία να ακουμπήσεις επιτέλους γυναίκα;! (όλοι την κοιτούσαν έκπληκτοι. Τους κοιτούσε σοβαρή και νευριασμένη) Και εσύ κατέβα από πάνω του παλιοκόριτσο μέσα στο μαγαζί μου! (την τράβηξε απ' το μπράτσο απότομα, και αυτή ξεκόλλησε από την αγκαλιά του πέφτοντας δίπλα του. Εκείνος έκρυβε τον “ενθουσιασμό” του ανάμεσα στα πόδια του) Να σηκωθείτε να φύγετε και να μην ξαναπατήσετε το πόδι σας εδώ! Μόνο ο Δημήτρης θα έρχεται. Που τόση ώρα σας ακούω να λέτε διάφορα πίσω από την πλάτη του, και μου το παίζετε και άντρες τρομάρα σας! ..Λοιπόν δρόμο! (τράβηξε τον έναν σαν πανί για να σηκωθεί, και μετά ακολούθησαν και οι άλλοι, που ήταν έτοιμοι να την βαρέσουν!).

{*} Και όμως έτσι ήταν. Απ' το να καταλάβουν τι άνανδροι και προδότες ήταν, ..τους κοιτούσαν λες και είχαν δίκιο κιόλας! Ο Δημήτρης είχε μείνει ακίνητος και δεν ήξερε τι να πει! Από την μία ήταν έτοιμος να τους πλακώσει και να σβήσει την ειρωνεία από τις μάπες τους, και από την άλλη έβλεπε ότι το κάρμα έκανε όλη την δουλειά για εκείνον..!

Όλοι ήξεραν στην πλατεία πόσο τίμιος και καλός ήταν ο Δημήτρης. Πόσο δεν τον έφταναν όλοι αυτοί οι “φίλοι” του. Εκείνος ήταν μελετηρό και σωστό παλικάρι, ενώ όλοι εκείνοι είχαν γίνει οι ψευτοπαλληκαράδες της πλατείας. Κοροϊδεύοντας πολλές φορές τους περαστικούς. Και άλλες τόσες, που προκαλούσαν απλά φασαρίες. Έτσι ακριβώς και όπως έκαναν όταν ήταν 11 και 12 χρονών. Τα ίδια μυαλά είχαν και τότε, τα ίδια μυαλά έχουν και σήμερα!

Όμως τον Δημήτρη τον συμπαθούσαν, γιατί είχε ζητήσει δεκάδες φορές συγγνώμη για χάρη τους, ΚΑΙ είχε σταματήσει τα πολλά-πολλά με αυτά τα παλιόπαιδα!

Μόλις έφυγαν οι αλήτες, η κοπέλα οδήγησε τον Δημήτρη στο μπαρ και με χαρά τον κέρασε ένα milkshake. Του εξήγησε πως τώρα είχε μεγαλώσει, και δεν άρμοζε σε έναν σοβαρό νέο όπως εκείνον αλήτες για φίλοι, και κοπέλες όπως αυτή η ανακατωσούρα.

Μόλις ένοιωσε πιο χαλαρός και εκείνος, της είπε για τον Ντένις και για το ταξίδι που είχε την ευκαιρία να πάει μαζί του. ..Η σερβιτόρα, μόλις άκουσε και ότι ήταν με εκείνο το ολοκαίνουριο πανάκριβο καράβι που έδειχναν σχεδόν κάθε μέρα στην τηλεόραση; Μόνο απ' το χέρι δεν τον τράβηξε να τον πάει η ίδια στο λιμάνι! Τι δεν θα έδινε και εκείνη να πήγαινε μακριά από όλους και απ' όλα για δυο μήνες στην Αμερική και μάλιστα σαν βασίλισσα!

Ο Δημήτρης μόλις έμεινε και πάλι μόνος με τις σκέψεις του, το είχε πάρει σχεδόν απόφαση. Πέρα από την οικογένεια του και τις καθημερινές ασχολίες του, δεν είχε τίποτα άλλο να τον κρατάει εδώ. Μέχρι εχτές σκεφτόταν τους φίλους του και την κοπέλα του, αλλά με την

πραγματικότητα που τον βάρωσε κατακούτελα γαμώντας του την ψυχολογία.. το είχε πάρει σχεδόν απόφαση να φύγει. Και καθώς ήταν χαμένος στις σκέψεις του με το καλαμάκι στο στόμα του, το κινητό του μέσα στο πράσινο μπουφάν του χτυπούσε ξανά και ξανά.., με τον Ντένις να προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί του για ακόμα 1 φορά..

{ Σκ2 } Με ανησυχία στα καστανά του μάτια ο Ντένις έφερε το πορτοκαλί κινητό του στα πόδια του, έτσι όπως ήταν καθισμένος σε ένα πεζούλι. Με το αριστερό του χέρι έφερε τα μακριά ίσια σκουροκάστανα μαλλιά του πίσω απ' το κεφάλι του, και τσέκαρε πόσες φορές είχε πάρει τον Δημήτρη. Δεν του φαινόταν περιεργό όμως, ο Δημήτρης σχεδόν ποτέ δεν του απαντούσε στο τηλέφωνο χαμένος με τα δικά του, αλλά πάντα έβρισκε χρόνο και τον έπαιρνε μετά.. Περίστρεψε την οθόνη του παχιού του κινητού στην κλειστή της θέση, και με πιεσμένα τα παχιά του χείλη άρχισε και πάλι να σκέφτεται ότι δεν θα ερχόταν μαζί τους. Και όσο και αν ήταν γεμάτος χαρά για το αυριανό τους ταξίδι (*χαρά που ήθελε να μοιραστεί με εκείνον. Ελπίζοντας να έσπαγε ο διάλογος το ποδάρι του και να του έλεγε επιτέλους το ναι*), άλλο τόσο ήταν και ο Δημήτρης απών.

Και έτσι συνήθως, η δεκατετράχρονη Ροδούλα να είναι εκεί παρών, να κράζει τον μαλάκα τον Δημήτρη, και τον ίδιο τον ηλίθιο τον Ντένις, που δεν καταλάβαινε ακόμα ότι όλο αυτό δεν θα έβγαζε πουθενά με αυτόν τον κομπλεξάρα!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Πες μου ότι ακόμα περιμένεις να απαντήσεις; (ρώτησε καθώς έδενε την θαλασσί μπλούζα της στην μέση του αθλητικού σώματος της) Ρε δεν θα έρθει, παράτα τον μαλάκα.

ΝΤΕΝΙΣ: ..Τουλάχιστον να απαντούσε ρε συ και να μου έλεγε δεν θα έρθω ξεκάθαρα.. (είπε με απογοήτευση καθώς έβαζε το κινητό του μέσα στην τσέπη της καφέ ζακέτας του).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Όχου μου τα έχεις πρήξει με τον μαλάκα.., έλα σήκω και πάμε σπίτι μου να πάρουμε την βάλιτσα μου. (ο Ντένις κοίταξε με περιέργεια δίπλα του την φίλη τους την Χαρούλα να φτύνει στον φοίνικα και τον τελευταίο παίχτη που είχε μείνει στο κρυφτό).

ΧΑΡΟΥΛΑ: Λοιπόν όλους σας βρήκα.. (είπε με περηφάνια στα γαλάζια μάτια της, καθώς όλα τα παιδιά πλησίαζαν το μέρος τους στο πάρκο σχολιάζοντας το πόσο εύκολα τους είχε βρει).

{ * } Μόλις ήρθαν λαχανιασμένοι και λερωμένοι από το παιχνίδι, έτοιμοι για τον επόμενο γύρο, τότε και ο Ντένις και η Ροδούλα σηκώθηκαν επάνω με πιεσμένα χείλη. Σαν αφύπνιση ήταν, που τους θύμιζε ότι θα χωριζόντουσαν. Ήταν ένα απόγευμα που ήθελαν να θυμηθούνε τα παλιά παιδικά τους χρόνια. Με την ίδια τρέλα που είχαν, και στο ίδιο πάρκο που πάντα έπαιζαν..

Σε αντίθεση με τον Δημήτρη, ο Ντένις ήταν ένα έντονο και πολύ δραστήριο παιδί, που δεν σκεφτόταν γκόμενες η γκόμενους για να περάσει καλά. Ακόμα είχε σκεπτικό παιδιού, και η σημερινή τους συνάντηση για να παίξουν εδώ.., ήταν δίκη του ιδέα. Και παρόλο που είχαν περάσει 3 ώρες από όταν είχαν αρχίσει το μεσημέρι, ένοιωθε ότι δεν ήθελε ακόμα να φύγει.. Θα έκανε τόσο καιρό να τους ξαναδεί όλους τους, και αν και γενικά ήταν εύκολο για την παρέα όταν έφευγε κάποιος για ένα διάστημα, η απουσία του γινόταν πάντα αισθητή. Πόσο μάλλον όταν αυτός ήταν ο Ντένις και η Ροδούλα. Τα πιο γρήγορα παιδιά της παρέας..

Η Ροδούλα όμως επειδή ήταν πολύ πιο δυνατή από εκείνον, και δεν μασούσε από αισθήματα το είχε πολύ πιο εύκολο να δεχτεί το τέλος του χαρούμενου απογεύματος τους..

ΡΟΔΟΥΛΑ: Παιδιά την κάνουμε ρε σεις.., (έφερε τα μαύρα μαλλιά της προς τα πίσω καθώς οι φίλοι τους την κοιτούσαν με μια απογοήτευση) μου έστειλε μήνυμα η Ειρήνη, και να πάμε εκεί λέει. Θα πάμε στην ξαδέρφη σας.., λέει. (ο Ντένις σηκώθηκε επάνω με ένα στενό χαμόγελο).

{ * } Μετά από μερικές δύσκολες αγκαλιές και χαιρετισμούς, ο Ντένις και η Ροδούλα πήραν τον δρόμο για το σπίτι του μικρού χωρίς να της λέει πολλά στον δρόμο. Όσο και αν ανυπομονούσε να μπει στο αγαπημένο του καράβι, τόσο πονούσε που θα άφηναν πίσω την γειτονιά τους..

Σαν άνθρωποι οι περισσότεροι Έλληνες δεν τα πηγαίνουν καλά με τους αποχωρισμούς λόγο το ότι δενόντουσαν εύκολα, δεν είχε σχέση το ποιόν αποχωρίζοντουσαν. Είτε φίλος ήταν, είτε άνθρωπος απ' το σπίτι τους.. αυτοί οι καταραμένοι χωρισμοί πάντα τους ήταν δύσκολοι χρόνια τώρα. Ήταν κάτι σαν ένα ελληνικό στοιχείο η φιλοξενία και η ζεστασιά των Ελλήνων. Και πίσω από το χαμόγελο τους όταν σε αποχαιρετούν, πολλές φορές κρύβουν και άλλα πράγματα μέσα τους που δεν σου λένε. ..Για να μην κάνουν δυσκολότερο τον αποχαιρετισμό..

Το σπίτι του αγοριού ήταν περίπου 10 λεπτά δρόμος απ' το παρκάκι, μέσα σε ένα δασάκι που έμεναν κάποιοι τυχεροί απ' τους υπάλληλους της σιδηροδρομικής εταιρίας που δούλευε ο πατέρας του εδώ και πολλά χρόνια, και όσοι έμεναν εκεί, έμεναν δωρεάν. Το δασάκι ήταν περιφραγμένο από συρματόπλεγμα με 2 σημεία πρόσβασης για τους κάτοικους. Σαν μια μικρή όαση μέσα στην μέση της πόλης ήταν, και κάθε φορά που φύσαγε αεράκι, ήταν λες και άκουγε κανείς την ίδια την φύση με τον αέρα να φυσάει τα φύλλα των ψηλών ευκαλύπτων. Πραγματικά ήταν μία αίσθηση ελευθερίας που δεν βρισκόταν πουθενά αλλού στον Πειραιά!

Η μητέρα του Ντένις η Μαίρη, ήταν στην διακοσμημένη με γλάστρες και λουλούδια, μπροστινή τους αυλή. Στο κέντρο υπήρχε ένα στρογγυλό σιδερένιο μπλε τραπέζι, και έκανε αντίθεση με τους κήπους της αυλής στα αριστερά και τα δεξιά του. Σαν γυναίκα ήταν σοβαρή και πολύ περιποιητική με το σπίτι της, και αυτό φαινόταν στον πόσο προσεγμένη είχε την αυλή τους. Το πρόσωπο της ήταν ιδιαίτερα όμορφο με γωνίες, και τα εκφραστικά καστανά της μάτια δήλωναν αυστηρότητα. Το σώμα της τόσο λεπτό που το ζηλευόταν. Είχε αυτό που πολλές αναζητούσαν. Ωραίο πρόσωπο με κοφτερά μάτια, και ψηλό λεπτό σώμα.

Έτσι όπως καθόταν χαλαρή στο τραπέζι και έπινε τον καφέ της κάτω από τα κελαηδίσματα των πουλιών στα δέντρα, σκεφτόταν το αυριανό ταξίδι. Αχ πόσο προσεκτική θα πρέπει να είναι με 4 παιδιά κάτω από την προσοχή της! Ο Ντένις και η Ειρήνη ήταν δικά της παιδιά και ήξερε πώς να τα αναλάβει. Η Ροδούλα και ο Δημήτρης όμως..; Δεν ήταν δικά της..

Ο Δημήτρης.. ναι. Μόλις τον θυμήθηκε σηκώθηκε και πήγε μέσα στην κόρη της..

ΜΑΙΡΗ: Ειρήνη που είσαι; (μίλησε απ' το σαλόνι καθώς προχωρούσε προς το δωμάτιο της).

ΕΙΡΗΝΗ: Εδώ είμαι ντόνομαι! (απάντησε από μέσα) Αύριο τι ώρα θα ξυπνήσουμε;

ΜΑΙΡΗ: ..Τις δέκα για να προλάβουμε και να ετοιμαστούμε. (λέει με έμφαση καθώς έστριβε από την γωνία του λευκού σύνθετου της κουζίνας, για να μπει στο δωμάτιο). ..Α τι ωραίο παντελόνι. ..Αυτό δεν είναι δικό σου.. (λέει με μισό μάτι δείχνοντας το παντελόνι).

ΕΙΡΗΝΗ: Η Ροδούλα μου το έδωσε να το βάλω σήμερα. (λέει καμαρώνοντας το μπλε τζιν. Είχε στρασάκια στις τσέπες του, και μοντέρνα σκισίματα στο κάτω μέρος).

{*} Η 15 χρονών Ειρήνη, η μικρότερη αδερφή του Ντένις ήταν ένα ισχυρογνώμων κορίτσι ύψους 1,67μ. με σκουρόξανθα μαλλιά μέχρι τους ώμους. Λάτρευε την μόδα εδώ και τρία χρόνια, και ποτέ δεν έχανε τα κουτσομπολίστικα νέα για τους επώνυμους. Ντυνόταν γενικά με την τελευταία λέξη της μόδας, αναδεικνύοντας το όμορφο νεανικό της σώμα. Το πρόσωπο της ήταν όμορφο με στρογγυλά μάγουλα, και μια σχετικά πλατιά μύτη.

Το ταξίδι για αυτήν ήταν ευκαιρία, γιατί θα έβλεπε την μόδα στις άλλες χώρες, και θα έπαιρνε ιδέες για να ανανεώσει την γκαρνταρόμπα της! Θα έβλεπε όλες αυτές της καλοντυμένες πλούσιες κυρίες, και τόσα πολλά άλλα! Αν και δεν της άρεσε να ταξιδεύει σε καράβια, η ιδέα το να είναι παρών στο παρθενικό ταξίδι του ενός τέτοιου караβιού την έκανε ιδιαίτερα ανυπόμονη. Όμως σε αντίθεση με τον αδερφό της που έκανε σαν τρελός για αυτό το ταξίδι.., εκείνη ήταν πολύ πιο δεμένη με την καθημερινότητα της εδώ..

ΕΙΡΗΝΗ: Δεν μπορώ να το πιστέψω.. (λέει με μια απογοήτευση γυρίζοντας τα καστανά μάτια της απ' την τουαλέτα της, να δει το λευκό δωμάτιο τους) αύριο φεύγουμε ρε μαμά..

ΜΑΙΡΗ: Δες το κορίτσι μου σαν μια εμπειρία. (της λέει με ένα θετικό χαμόγελο παρόλο που και αυτή είχε τις ανησυχίες της) Ξέρεις πόσα καινούρια πράγματα θα δεις στην Αμερική; Θα μάθεις

τόσα πολλά για την μόδα.. θα δεις θα τα περάσουμε πολύ καλά. Βάζεις στοίχημα ότι δεν θα θες να φύγεις ούτε απ' το καράβι; (λέει τεντώνοντας το δάχτυλο της με θάρρος).

ΕΙΡΗΝΗ: Λες ε; (έγνεψε η Μαίρη θετικά) και ο Ντένις το θέλει σαν τρελός γαμώτο!

ΜΑΙΡΗ: εμ.. αφού αγαπάει τα καράβια.. (γύρισε η Ειρήνη τα μάτια της πάλι στον καθρέπτη και συνέχιζε να βάφεται με προσοχή) και το βλέπει θετικά. (στένεψε τα μάτια της, θυμήθηκε ότι δεν θα πήγαιναν μόνοι στο ταξίδι) Α.. για τον Δημήτρη σου είπε τίποτα;

ΕΙΡΗΝΗ: Όχι ρε μαμά, σιγά μην έρθει.. (λέει με σιγουριά) αφού έχει κοπέλα. Σιγά μην την αφήσει για να τρέχει κρουαζιέρες με τον Ντένις. (λέει με μια ειρωνεία στον τόνο της).

ΜΑΙΡΗ: Μην γίνεσαι έτσι, και παρ' τον τηλέφωνο να μάθεις. (η Ειρήνη ανάσανε κουρασμένα καθώς έφευγε η μάνα της απ' το δωμάτιο. Ε δεν βαριέσαι..; Έστειλε μήνυμα).

{*} Η Ειρήνη δεν πήγαινε τον αδερφό της γιατί την ενδιέφεραν τελείως άλλα πράγματα.

Βιαζόταν πολύ να μεγαλώσει σε αντίθεση με το αγόρι, που μέχρι και σήμερα έπαιζε κρυφτό. Δεν του άρεσαν οι καφετέριες ούτε όλα αυτά που θα άρεσαν σε ένα άλλο παιδί της ηλικίας του. Η προσωπικότητα του Ντένις ήταν και ο λόγος που είχε για πολύ κοντινούς του φίλους μόνο 2 άτομα. Την παιδική τους φίλη την Ροδούλα, και τον Δημήτρη.

Που η σχέση του με τον Δημήτρη φαινόταν να είναι πολύ πιο δυνατή στα χαρτιά, παρά στην πραγματικότητα..

Αργότερα που γύρισε και ο Ντένις με την Ροδούλα, όλοι μαζί χαρούμενοι ετοιμαζόντουσαν για να πάνε στην οικογένεια της ξαδέρφης του Ντένις. Μιλούσαν και ανυπομονούσαν για τα πατώματα που θα πατάνε αύριο σαν βασιλιάδες. Από τους πρώτους επιβάτες στο πιο σημαντικό καράβι που κατασκευάστηκε ποτέ. Ανάμεσα σε μεγάλα ονόματα διευθυντών από μεγάλες εταιρείες, μια απλή οικογένεια από μια μεριά του Πειραιά, θα ταξιδεύουν μαζί τους.

Η χαρά τους ήταν τόσο μεγάλη, που η σκέψη στο μυαλό του Ντένις ότι δεν θα ερχόταν ο Δημήτρης όλο και χανόταν μέσα στο τίποτα. Μέσα στο τίποτα της φιλίας και της σχέσης που υποτίθεται ότι είχαν. Τόσο φίλος του ήταν, που είχε να τον δει πάνω από 2 μήνες. Όλο γιατί “ήταν απασχολημένος, κάτι τύχαινε, και είχε και αυτός την ζωή του”.

Πίσω στο σπίτι του Δημήτρη, η οικογένεια του έτρωγε χαρούμενα στην κουζίνα καθώς εκείνος είχε κλειδωθεί στο δωμάτιο του για να μαζέψει τα πράγματα του. Έτσι τους είπε, οπότε τον άφησαν να ηρεμήσει κιόλας μετά τα όσα έγιναν σήμερα. Ήταν χαλαρός και χαμογελαστός όταν είχε γυρίσει κιόλας, οπότε δεν τον πίεσαν να τους πει πολλά. Όλα καλά..

Μέσα στο δωμάτιο του όμως, μάζευε όχι μόνο φούτερ, φόρμες, τζιν και πουκάμισα.., αλλά και κομμάτια της ψυχής που του είχαν γκρεμίσει όλοι του οι άνθρωποι. Από φίλους που μια ζωή ήταν μαζί τους. Μέσα σε παιχνίδια σε πάρκα ολόκληρους χειμώνες, και μακρινές περιπέτειες σε νησιά ολόκληρα καλοκαίρια. Τίποτα δεν τους χάλαγε το δέσιμο, τίποτα! Και την κοπέλα ενός ήταν κανόνας να μην την κοιτάξει άλλος. Όλα ήταν υπό έλεγχο και καλά σωστά;

Όμως η κόκκινη βαλίτσα του εδώ.., άλλα του έλεγε. Έβλεπε τα πράγματα του μέσα, χωρίς φωνή να του φωνάζουν δυνατά ότι ήταν ηλίθιος. Να γελάνε με την κοπέλα που νόμιζε ότι είχε, και τους φίλους του που νόμιζε θα είχε μια ζωή. Τα χέρια του κοιτούσε, και θυμόταν την αίσθηση των μαλλιών της ανάμεσα στα δάχτυλά του. Τα όνειρα που έκανε μαζί της για τα επόμενα χρόνια που θα ερχόντουσαν, και το ότι τίποτα δεν θα έμπαινε ανάμεσα τους!

Ένας γδούπος ακούστηκε μέσα απ' το δωμάτιο του Δημήτρη μέσα στο σαλόνι. Σαν κάτι να έπεσε κάτω, η κάτι να κοπανήθηκε. Πριν προλάβουν να ρωτήσουν..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όλα εντάξει.., απλά η σιδερώστρα έπεσε κάτω.. (ακούστηκε χαλαρός από μέσα, οπότε τον άφησαν να συνεχίσει. Ακούστηκε χαλαρός..).

{*} Με όλη του την οργή κοπανήθηκε πάνω στην ντουλάπα του! Τόση οργή που δεν ήξερε ότι θα μπορούσε να έχει μέσα του ένας άνθρωπος. Με πιεσμένα δόντια προσπαθούσε να μην τα

σκέφτεται, αλλά τι να έκανε;! ΌΛΑ πουτάνα είχαν γίνει!! Από την μία στιγμή στην άλλη, όλα πουτάνα! Έσταζαν τα δάκρυα από το πρόσωπο του, όπως και οι σταγόνες της βροχής πάνω στα τζάμια. Κάτω στο έδαφος έτσι απλά, χωρίς κάποια αξία. Φιλίες και σχέσεις που με απίστευτη υπομονή προσπαθούσε να κρατήσει, κάτω στο έδαφος όλα.. χωρίς αξία.

Δυστυχώς παρόλη την προσπάθεια του, μέσα στο να είναι απασχολημένος με όλους και όλα, δεν είχε καταλάβει ότι όντως όλα αυτά που έκανε δεν είχαν αξία. Μέσα στον πανικό στο μυαλό του να τα έχει όλα καλά με όλους και σε τάξη, δεν είχε αναλογιστεί ότι όλο αυτό ήταν μάταιο.

Στην ζωή του ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα έχει ποτέ καλά με όλους, γιατί δεν είναι όλοι το ίδιο φτιαγμένοι. Σε μια μάχη που κάνει με τον εαυτό του να ταιριάζει σε όλους.. χάνει την ιδιαιτερότητα του και απλά γίνετε υποκριτής. Υποκριτής του γέλιου σε ένα αστείο που δεν του άρεσε απλά για να γελάσει δίπλα στον άλλον.., και υποκριτής της λύπης. Που θα λυγίσει δίπλα σου μόνο και μόνο για να φανεί ότι ενδιαφέρετε.

Ο Δημήτρης όμως είχε ένα πολύ σημαντικό ελάττωμα σε όλο αυτό το παραμύθι.., δεν ήταν υποκριτής. Και ερχόταν συνεχώς σε μια μάχη με το τι ήθελε να κάνει, και το τι έπρεπε. Αυτά τα δύο ερχόντουσαν σχεδόν πάντα σε μια μάχη.. με εκείνον στην μέση να είναι το θύμα. Πάντα ο Δημήτρης που έπρεπε να είναι εκεί με την Δέσποινα. Είτε για ψώνια, είτε για οτιδήποτε άλλο που ΑΥΤΗ ήθελε! Πάντα ο φίλος που έπρεπε να πάει στο γήπεδο μαζί με την παρέα, γιατί ήταν όλοι μαζί παρέα. Αν το ήθελε; ΠΟΙΟΣ ΝΟΙΑΣΤΗΚΕ;! Έπρεπε να το κάνει, έπρεπε να τα κάνει όλα αυτά.. τι ήθελε αυτός να κάνει; Δεν είχε σημασία. Στο μυαλό του ήταν το ίδιο λυπητερή και αστεία η ύπαρξη του, που πήρε μια μεγάλη ανάσα πίσω από το μικρό γέλιο που άφησε μέσα στα δάκρυα του, και συνέχισε να μαζεύει τα πράγματα του. Έπρεπε να πάει στην Αμερική. Ο Ντένις τον ζητούσε τόσο καιρό.. Ας γίνει και αυτό λοιπόν.. ας γίνει αυτό που πρέπει..

{**Σκ3**} Η νύχτα στην Αθήνα ήταν ήπια και τα λίγα σύννεφα που υπήρχαν το απόγευμα είχαν εξαφανιστεί μετά από μία μικρή βροχούλα. Ένα ολόγιομο φεγγάρι φώτιζε τις γυαλιστερές ταράτσες των κτιρίων της πυκνωμένης πόλης. Η ξαδέρφη του Ντένις έμενε σε μια γωνιακή πολυκατοικία, στο στενό μπαλκόνι του δευτέρου ορόφου. Εκεί στο μπαλκόνι υπήρχαν και τα μικρά όμορφα κατοικίδια της. Μέσα απ' την τζαμαρία, πίσω από έναν μαύρο καναπέ ήταν καθισμένο το σόι του Ντένις γύρο από ένα μεγάλο τραπέζι. Ο Ντένις και η αδερφή του όπως συνήθως ήταν σε αντιπαράθεση. Αντιπαράθεση που είχε να κάνει με τον Δημήτρη..

ΕΙΡΗΝΗ: Και επιμένεις.., ο Δημήτρης θα αφήσει την Δέσποινα για εσένα. (λέει στον Ντένις με ειρωνεία. Δεν πίστευε με την ηλιθιότητα του) Σε έχει γραμμένο τόσες μέρες..!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Ρε σου έστειλε τίποτα πλάκα-πλάκα; (πετάχτηκε για να τους χωρίσει, όπως συνήθως) Κάτσε ρε Ειρήνη μια μπορεί να του απαντήσει.. (είπε με πεισμένα χείλη σαν ουδέτερη, αλλά έκανε μπαμ ότι συμφωνούσε με την κολλητή της).

{*} Η Ειρήνη ανασήκωσε τα χέρια της και γύρισε την προσοχή της στο πιάτο της, δεν υπήρχε σωτηρία με αυτόν. Η θεία τους η Κατερίνα, που είχε κοντά καστανά μαλλιά και ένα πρόσωπο που φανέρωνε ελληνικό τσαγανό όμως, σχεδόν άμεσα με χιούμορ την διόρθωνε..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: άσε μας ρε Ειρήνη με τον Δημήτρη.., είναι δική του δουλειά. (λέει με την δυναμική φωνή της καθώς γελούσε) Δεν πας να πλύνεις κανένα πιάτο στην κουζίνα; (Η Ειρήνη γύρισε σε εκείνη με ειρωνικό βλέμμα. Δεν της άρεσε αυτός ο έξω καρδιά τρόπος της..).

ΕΙΡΗΝΗ: Θεία δεν έχεις δίκιο.. (Ο Ντένις ανακίνησε το κεφάλι του κουρασμένα. Δεν θα τελείωνε αυτό.. Η Κατερίνα πήγε προς την μικρή κουζίνα, καθώς έφτιαχνε την μαύρη μπλούζα της) Η μαμά πληρώνει το μισό του εισιτήριου!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ε τότε άσε την μάνα σου να ασχοληθεί.. (η Ειρήνη ξεφύσηξε χωρίς απάντηση) Για πείτε μου, ποίος θέλει γλυκό; (είπε απ' την κουζίνα βγάζοντας γαλατομπούρεκο).

{*} Για τα επόμενα 10 λεπτά συνέχιζαν να κουβεντιάζουν για το αυριανό ταξίδι. Η Κατερίνα ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η Μαίρη τελικά είχε δεχτεί να πάνε, πόσο μάλλον ότι ξόδευε πάνω από 2000€ για αυτό! Η Τιμές των εισιτηρίων όμως, στην πραγματικότητα της είχαν έρθει ιδιαίτερα χαμηλές. Αν υπολογίσει κανείς ότι το μονό εισιτήριο για μια απλή καμπίνα (που μοιραζόταν κάποιος με συγγάτοικο) κόστιζε το λιγότερο 420€ (μόνο με γεύματα και πρόσβαση στην εσωτερική πισίνα), τότε φανερά η τιμή ήταν πολύ χαμηλή! Η Μαίρη είχε κλίσει καμπίνα διαμέρισμα με 3 υπνοδωμάτια παρακαλώ! Σε άλλα πλοία για να κλήσεις μεγάλη καμπίνα θα ήταν πολύ ακριβότερα. Γενικά οι τιμές στον Τιβερανικό ήταν χαμηλές, και υπήρχαν και ειδικές εκπτώσεις! Λες και η καμπίνες επιλεγόντουσαν ακριβώς για κάθε επιβάτη!

Αργότερα που είχαν χαθεί όλοι στα δικά τους, και ο Ντένις με τα κορίτσια σε ένα επιτραπέζιο, το κινητό του άρχισε να χτυπάει δυνατά μέσα απ' την τσέπη του μαύρου τζιν του, και η μικρή του ξαδέρφη γύρισε και τον κοίταξε με έκπληξη έτσι όπως καθόταν δίπλα της..

ΜΑΡΙΑ: Ποιος είναι ρε ξαδερφούλη; (ρωτάει με το γλυκό της πρόσωπο γυρισμένο στην τσέπη του Ντένις) Λες να απάντησε ο Δημήτρης επιτέλους; (λέει με χιούμορ να τον πικάρει).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Καιρός θα ήταν να βάλει μυαλό.. (πετάγεται σοβαρή απ' τα δεξιά τους).

ΕΙΡΗΝΗ: Αφού έχει κοπέλα, τι λέτε; (λέει με ειρωνεία. Αλλά εκείνος ως συνήθως την αγνόησε, διαβάζοντας το μήνυμα με κομμένη την ανάσα.. γιατί ήταν όντως απ' τον Δημήτρη!).

ΝΤΕΝΙΣ: ..ΘΑ ΕΡΘΕΙ!! (λέει δυνατά τρομάζοντας το τραπέζι, με τα μάτια να γυαλίζουν από ευτυχία καρφωμένα στην οθόνη του κινητού του. Ο Δημήτρης θα έρθει, δεν είναι η ιδέα του! Το ξαναδιάβασε για να το εμπεδώσει, και έδωσε το κινητό του και στην Μαρία να το διαβάσει.

Αυτή άρχισε και το διαβάζει στα παιδιά χαμογελώντας).

{*} «ΠΟΥ ΣΕ ΒΡΟ? ΠΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΑ ΘΑ ΈΡΘΩ ΚΑΙ ΘΑ ΈΧΩ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΠΑΝΩ ΜΟΥ. ΣΟΡΡΥ ΠΟΥ ΆΡΓΗΣΑ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΩ ΑΛΛΑ ΕΙΧΑ ΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑΚΙ. ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ ΠΑΡΩ ΑΥΡΙΟ ΚΑΤΑ ΤΙΣ 10 ΝΑ ΚΑΝΟΝΙΣΟΥΜΕ. ΚΑΛΟ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΙ!»

Η Μαρία έμεινε να κοιτάει το μήνυμα, τελικά να που αυτός αποδεικνύεται καλό παιδί, όταν και εκείνη είχε αρχίσει να πιστεύει την Ειρήνη. Ε αφού έκανε τόσες μέρες να αποφασίσει!

Ο Ντένις γύρισε στην μητέρα του που και αυτή είχε εκπλαγεί, και την κοίταξε με ένα μεγάλο χαμόγελο στο νεανικό του προσωπάκι, σαν να βρήκε και αυτός επιτέλους έναν κολλητό! Αν και έβλεπε την Ροδούλα σαν αδερφή του, ήταν φίλη της Ειρήνης..

ΜΑΙΡΗ: Πες του να έχει τα λεφτά και το διαβατήριό του αύριο στο λιμάνι για να μην έχουμε τρεχάματα. (τονίζει με σοβαρότητα γιατί ο Δημήτρης είχε πραγματικά αργήσει) εντάξει;

ΝΤΕΝΙΣ: Ναι μαμά μην ανησυχείς. Θα του στείλω μήνυμα και θα μιλήσουμε και αύριο.

ΕΙΡΗΝΗ: Εντάξει αυτό δεν το περίμενα.. (λέει καθώς χτένιζε με το αριστερό της χέρι τα ξανθιά μαλλιά της έκπληκτη.. αφού ο Δημήτρης είχε κορίτσι. Πώς μπορούσε;).

{*} Ο Ντένις κατενθουσιασμένος συνέχιζε να παίζει με τα κορίτσια, αλλά αυτό το μήνυμα τον είχε γεμίσει με τόση χαρά, που το πρόσωπο του έλαμπε με ένα μεγάλο χαμόγελο.

Τόσο καιρό έκανε υπομονή μαζί του.., και να που τελικά φαινόταν ότι δεν είχε πάει χαμένη..

Αργότερα στο σπίτι του Δημήτρη επικρατούσε σκοτάδι και ησυχία με όλους σχεδόν να έχουν πάει για ύπνο. Μόνο ο Δημήτρης είχε μείνει ξύπνιος με τον αδερφό του στο δωμάτιο τους, και διάβαζαν στον υπολογιστή πληροφορίες για τον Τιβερανικό. Ναι ήξεραν πάνω-κάτω ότι ήταν ένα μεγαλοπρεπή ελληνικό καράβι από την τηλεόραση, αλλά ήταν απίστευτα τα τεχνικά χαρακτηριστικά που διάβαζαν στο ίντερνετ!

Ο Σπύρος είχε μείνει σαν χαμένος. Νέος ναυτικός ήταν και τα καράβια ήταν η καινούρια του ασχολία, αλλά μέχρι τώρα δεν είχε ασχοληθεί με το θέμα Τιβερανικός για να το ψάξει. Σαν υπνωτισμένος διάβαζε μαζί με τον αδερφό του, και κάθε τόσο τον βάραιγε στον σβέρκο.

Δεν πίστευε πόσο τυχερός ήταν ο Δημήτρης! Παραλίγο και δεν θα έλεγε το ναι για το ταξίδι ο ηλίθιος! Θα έχανε την ευκαιρία να είναι πάνω στο πιο σημαντικό καράβι που υπήρξε ποτέ στην ιστορία, για μια Δέσποινα! Με τα φώτα κλειστά και μόνο την οθόνη του υπολογιστή μπροστά τους, το δέος στο πρόσωπο του Σπύρου έλαμπε λες και τον φώτιζε προβολέας!

ΣΠΥΡΟΣ: Άκουσε και αυτό, ο Τιβερανικός είναι η διαγραφή της γραμμής ανάμεσα στον τίτλο υπερωκεάνια και κρουαζιερόπλοια. Το ελληνικό καράβι έχει όλα αυτά που έχει ένα σύγχρονο κρουαζιερόπλοιο για την διασκέδαση, μαζί με ότι κάνει ένα υπερωκεάνιο πολύ ασφαλές! (ο Δημήτρης τον άκουγε δίπλα του με το κινητό στο χέρι να ανταλλάζει μηνύματα, και ο Σπόρος με ορθάνοιχτα μάτια συνέχιζε) Ο Τιβερανικός έχει πάνω του ολόκληρο λούνα παρκ παρακαλώ. Κατασκευασμένο με ιδέες και παιχνίδια από τα μεγαλύτερα λούνα παρκ του κόσμου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είχαμε πάει μια φορά σε ένα λούνα παρκ στον Ρέντη με τον Ντένις και άλλα παιδιά από την κατασκήνωση. (ο Σπύρος τον κοίταζε με μισό μάτι. Τι συγκρίνει;!).

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, εσύ μιλάς για μια κουτσουλία που την ξέρουν μόνο εκεί γύρο, και εγώ σου μιλάω για τα μεγαλύτερα στον κόσμο.. (ο Δημήτρης κατέβασε το βλέμμα του στο κινητό του παίρνοντας μια ανάσα κουρασμένος) Α και λέει εδώ ότι είναι κατασκευασμένος από ατσάλι και χρώμιο.. Ρε δεν πάνε καλά οι έλληνες έτσι;! (έκανε με θαυμασμό ξαφνιάζοντας τον αδερφό του) Το χρώμιο είναι το πιο σκληρό μέταλλο στον κόσμο, και για να δουλέψεις πάνω του, να το χρησιμοποιήσεις σε κατασκευές και τα λοιπά, πρέπει να το φέρεις σε τρελά υψηλές θερμοκρασίες. Είναι τρομερά σκληρό αλλά και πολύ εύκολο να σπάσει, οπότε οι έλληνες χρησιμοποίησαν και ατσάλι για την κατασκευή του πλοίου. (συνέχιζε το τραγούδι του αυτός, καθώς ο Δημήτρης τον είχε βαρεθεί) Οι πλευρικές τεράστιες έλικες του κιόλας, είναι καλυμμένες από 1 εκατοστό καθαρό χρυσάφι σε όλη την επιφάνεια τους, μόνο και μόνο για την μεγαλοπρεπή εμφάνιση τους! ..Ο Τιβερανικός έχει σε πολλά σημεία πάνω του χρυσό, και ο δήμαρχος του Πειραιά φρόντισε ακόμα και τα πόμολα σε πολλές από τις πόρτες του να είναι από χρυσάφι! (κουνούσε το κεφάλι του με έκπληξη) Α και για να δούμε το κόστος του πλοίου εδώ, 1,7 δισεκατομμύρια ευρώ ρε.. (έμεινε να κοιτάει τον αριθμό 1.750.000.000€ για μερικά δευτερόλεπτα) ..Μαλάκα μιλάμε για πολύ χρήμα έτσι..;

{*} Συνέχισε να του λέει ο Σπύρος με το ίδιο δέος στα μάτια και άλλες πληροφορίες για το βασιλικό ελληνικό κρουαζιερόπλοιο. Ήταν πολύ ενθουσιασμένος για να καταλάβει ότι ο Δημήτρης ποσώς ενδιαφερόταν για όλα αυτά. Το μυαλό του ήταν ακόμα στα όσα είχαν γίνει. Και όσο και αν έλεγε στους δικούς του ότι είχε τελειώσει και δεν τον ενδιέφερε, καιγόταν από τα νεύρα του. Έλπιζε η πρώτη του επαφή με αυτό το σούπερ καράβι, το τρελόπαιδο ο Ντένις και οι φίλοι τους να του άλλαζαν την διάθεση..

Την ίδια στιγμή μέσα στο λιμάνι του Πειραιά, ήταν ο Τιβερανικός. Να φωτίζετε το μαύρο χρώμα της δεξιάς πλευράς του από διάφορα φώτα μέσα σε μια μικρή φασαρία από φορτηγά και μεταφορές όλων των ειδών φαγητού που θα κατανάλωναν όλοι οι κάτοικοι του πλοίου. Να μπαινοβγαίνουν φορτηγά από τις κατεβασμένες πύλες του parking του πλοίου το ένα πίσω απ' το άλλο, και γερανοί να σηκώνουν το τελευταίο ζευγάρι μαύρους κάβους στο κατάστρωμα της πλώρης ψηλά.., πολύ ψηλά. Ο Τιβερανικός στο χαμηλότερο ύψος του ήταν πάνω από 25 μέτρα. Από την επιφάνεια του νερού, μέχρι και τα λευκά κάγκελα της πλώρης και της πρύμνης ήταν πιο ψηλός ακόμα και από 7όροφη πολυκατοικία! Χωρίς καν να υπολογιστούν τα ψηλότερα καταστρώματα ακόμα πιο πάνω! Πραγματικά ογκώδες και ψηλό καράβι. Καμία σχέση με τα κοινά επιβατικά ελληνικά καράβια. Ο Τιβερανικός ήταν το θηριώδη διαμάντι της Ελλάδας, έτσι λοιπόν οι χειριστές των ψηλών γερανών του φερόντουσαν με μεγάλο σεβασμό. Ανέβαζαν τους σιδερένιους κάβους πολύ αργά, προσέχοντας μην πάθει τίποτα ακόμα και το πράσινο νάιλον που ήταν καλυμμένοι! Ήταν τρελή η προσοχή που έδειχναν, καθώς ήξεραν ότι περιθώριο να κάνουν κάποιο λάθος δεν είχαν.

Και έτσι κατέβασαν και τον τελευταίο κάβο που έπρεπε να βιδώσουν με παχιές μεγάλες βίδες στην πλώρη. Το νάιλον πάνω του κουνιόταν ελαφρά απ' τον αέρα.., αλλά γρήγορα άνοιξε!

Από μέσα σηκώθηκε ένας μαυροφορεμένος άνδρας με κουκούλα, και αποφεύγοντας τα φώτα πέρασε με γοργό βήμα πίσω απ' την πλώρη, κάτω στο υπόστεγο της για να μπει μέσα στο καράβι. Ολοφάνερα ήξερε που πήγαινε, και σαν σκιά τρύπωσε μέσα χωρίς να τον πάρει μάτι, η να κάνουν θόρυβο τα ασπρόμαυρα πάνινα παπούτσια του στο ξύλινο κατάστρωμα..

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή στην άσπρη πόρτα που άνοιξε, και κοίταξε στα δεξιά του κάτω απ' τα κάγκελα, τον κόσμο που δούλευε αδιάκοπα με το φόρτωμα του πλοίου..

ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΣ: Είμαι μέσα στο καράβι. (είπε στο κινητό του με φωνή βραχνή, αντρική) ..Ναι τόσο γρήγορα.., (πέρασε τελείως μέσα στον σκοτεινό διάδρομο, και έκλεισε την πόρτα πίσω του) περιμένεις κάτι λιγότερο από εμένα; (ολοκλήρωσε με τόνο ανωτερότητας, και άρχισε να περπατάει στο σκοτάδι. Ήξερε που πήγαινε..)

{*} Ένας κουκουλοφόρος ήταν ο πρώτος επιβάτης από ότι φαίνετε, επιβάτης που δεν είχε κανέναν σεβασμό σε κανόνες, και φανερά δεν ήταν πάνω στο καράβι για διασκέδαση η για να απολαύσει την κρουαζιέρα του..

Σίγουρα ο δήμαρχος του Πειραιά ετοίμαζε εκπλήξεις για τους επιβάτες, όμως δεν μπορεί να περιλαμβάνουν τρομακτικούς μαυροφορεμένους με καλυμμένα πρόσωπα..

{Σκ4} Τα φύλλα των δέντρων σιγοπετούσαν με το ελαφρύ αεράκι να τα φυσάει απαλά, λες και τα χάιδευε. Κατέληγε στο ανοιχτό παράθυρο του υπνοδωματίου του Ντένις. Που καθόταν με ένα ποτήρι γάλα να απολαύσει το ζεστό φως του πρωινού ήλιου, με την πλάτη στο πατζούρι..

Σαν αστείο του φαινόταν το πόσο γρήγορα πέρασε ο καιρός από την στιγμή που είχε διαβάσει για τον Τιβερανικό. Για αυτό το καράβι που πολλοί ονόμαζαν και ξαδελφάκι του Τιτανικού λόγω της πολύ μεγάλης ομοιότητας του, με εκείνα τα πανέμορφα λυτά πλοία του 1900.

Με κυρτή γραμμή από πλώρη μέχρι πρύμνη, και φουγάρα να υψώνονται ψηλά στον ουρανό το ένα πίσω απ' το άλλο. Ήταν τόσο όμορφα, κατασκευασμένα πάντα με την τελευταία λέξη στα ναυπηγικά δεδομένα. Πάρα πολύ ασφαλές και μακριά μαύρα θηρία, που έσκιζαν την θάλασσα με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Ντένις ήταν καιρό λάτρης εκείνων των πλοίων, και ανυπομονούσε να δει τον Τιβερανικό επιτέλους από κοντά! Του είχε πει και ο Δημήτρης το πολυπόθητο ναι, 2 φίλοι τους από την κατασκήνωση θα ταξίδευαν μαζί τους, ο ήλιος έλαμπε και είχε πολύ καλό καιρό!

Δεν μπορούσε να φανταστεί τίποτα που να ήταν ικανό να του χαλάσει την διάθεση..

ΕΙΡΗΝΗ: Ρε συ.., (πέρασε μέσα στο δωμάτιο ήρεμη) δεν θέλω να τσακωθούμε, αλλά είσαι πολύ ενθουσιασμένος με τον Δημήτρη. (ο Ντένις ξεφύσηξε κουρασμένα. “Άντε πάλι” σκέφτηκε) ..Θα μπορούσε να πει ότι θα έρθει ένα μήνα τώρα.., δεν σου φαίνετε περίεργο που την τελευταία στιγμή είπε ότι θα έρθει..; (Δεν απάντησε. Απλά ένα άλλο πράγμα από τρίτο που δεν θα άφηνε να τον επηρεάσει. Το μόνο που ακουγόταν ήταν τα πουλιά που κελαηδούσαν έξω στην πίσω αυλή τους για μια στιγμή, και το απαλό αεράκι) Βλέπω ότι το σκέφτεσαι.. (ο Ντένις την κοίταξε ενοχλημένος. Μόλις τώρα δεν είπε ότι δεν θέλει να τσακωθούν;!) ..Ναι, δεν υπάρχει σωτηρία για εσένα αγόρι μου. (είπε ενοχλημένη και αυτή έτσι όπως την κοίταξε, και έφυγε).

{*} Το τελευταίο που ήθελε ήταν να του χαλάσει την διάθεση η να τσακωθεί μαζί του, αλλά της φαινόταν πολύ καλό για να είναι αληθινό αυτό που θα ερχόταν τελευταία στιγμή μαζί τους. Ήταν σίγουρη ότι υπήρχαν περισσότερα που δεν του είπε εχτές στο μήνυμα! Έβαζε τον κόλο της στην φωτιά ότι κάτι είχε γίνει.., η καλύτερα τον κόλο του Ντένις..

Σε περίπτωση που έκανε λάθος, ε καλύτερα να καεί εκείνου. Γέλασε καθώς βαφόταν στον καθρέφτη, όταν η Ροδούλα έσυρε την αναδιπλωμένη πόρτα που μπάνιου, και πέρασε μέσα να βαφτεί μαζί της. Αυτή η μέρα θα ήταν γαμάτη..!

Δεν άργησε ο Δημήτρης να τον πάρει τηλέφωνο. Ο μικρός είχε βγει στην πίσω αυλή για να μιλήσει μαζί του προφανώς, για να μην του τα σπάνε τα κορίτσια. Εκείνος ακουγότανε άκεφος,

και ο Ντένις που δεν ήξερε τι είχε γίνει, επέμενε να κάνει δύσκολες ερωτήσεις! Αν η Δέσποινα το είχε πάρει καλά, Αν θα ερχόταν στο λιμάνι να τους αποχαιρετήσει, αν ο Δημήτρης το ήθελε πραγματικά να πάει και κάτι τέτοια. Κάτι που άρχιζε να τον τσαντίζει..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..σου είπα θα τα πούμε από κοντά ρε Ντένις.. (ακουγόταν η φωνή του απ' το τηλέφωνο. Είχε καταλάβει ο Ντένις ότι κάτι είχε προηγηθεί. Τελικά να που μάλλον η Ειρήνη είχε δίκιο.., αλλά αμέσως έδωσε αυτήν την σκέψη! Όχι.., όλα ήταν μια χαρά).

ΝΤΕΝΙΣ: Πες το μου από δω! (σχεδόν απαιτεί γυρίζοντας το βλέμμα του στα τρένα έξω απ' το συρματοπλέγμα. Ο Δημήτρης δεν ήξερε τι άλλο να του πει..).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..κοίτα, δεν είσαι.. (ακούστηκε ενοχλημένος τώρα, και ο Ντένις επιτέλους πήρε το μήνυμα. Δεν ήθελε να ήταν ο λόγος που ήταν νευριασμένος, οπότε..).

ΝΤΕΝΙΣ: Ηρέμησε δεν τρέχει τίποτα, αν θες μου το λες μετά. (λέει με ενθαρρυντικό τόνο για να τον χαλαρώσει) Αλλά δεν έχει αλλάξει τίποτα στα σχέδια μας για το ταξίδι.., έτσι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..Εννοείτε αυτό! (απάντησε αμέσως και με σιγουριά) ..Λοιπόν τα λέμε σε μισή ώρα στην Αγία Τριάδα, εντάξει;

ΝΤΕΝΙΣ: Εντάξει, αλλά δεν τελειώσαμε με αυτό ε; ..Εσύ κάτι έχεις.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντάξει.. ότι πείτε κύριε Ντένις! (ακούστηκε και πάλι κεφάλτος. Πάλι καλά).

ΝΤΕΝΙΣ: έτσι σε θέλω.. μμμμ.. (του κάνει με χιούμορ, και ο άλλος γέλασε με την μύτη του).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λοιπόν.. έλα γιατί θα μου τελειώσουν τα λεπτά ρε.. φιλιά. (περίστρεψε και ο Ντένις το κινητό του στην κλειστή θέση του, και γύρισε στον ουρανό καθώς άκουγε τις κουκουβάγιες απ' τα δέντρα).

{*} Μόλις ετοιμάστηκε και η Μαίρη πήγε στο σαλόνι να μιλήσει με τον σύζυγο της. Δυστυχώς εκείνος λόγω της εργασίας του δεν μπορούσε να πάει μαζί τους. Όχι ότι το ήθελε να πάει, αλλά ότι έφευγαν όλοι δεν του άρεσε. Η Μαίρη πιο πολύ για τα παιδιά το έκανε, και αυτό πιο πολύ σαν υποχρέωση. Ο Ντένις πάντα επέμενε στο ότι ο Τιβερανικός ήταν το καλύτερο καράβι, και ήταν μεγάλος, και είχε την τελευταία λέξη στην καλοπέραση. Αλλά και την μελλοντική ακόμα να είχε, η γυναίκα δεν το έβλεπε τόσο θετικά..

ΜΑΙΡΗ: Τα λουλούδια να ποτίζεις κάθε βράδυ Βαγγέλη.. (λέει απ το hall της κουζίνας στην γωνία του μοβ καναπέ τους. Γύρισε εκείνος να την δει) και να προσέχεις.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ένας μήνας είναι Μαρία. (λέει χαλαρά αυτός, ενώ η γυναίκα περίμενε μια άλλη αντίδραση.. πιο συναισθηματική) Τα παιδιά κοίτα μην μπλεχτούν σε τίποτα.. (κατάλαβε ότι εννοούσε τον Ντένις. Γιατί εκείνος ως συνήθως έμπλεκε σε φασαρίες).

ΜΑΙΡΗ: Αχ τι τραβάω η δόλια.. (λέει με χιούμορ στον τόνο της καθώς φορούσε ένα θαλασσί πουκάμισο έξω απ' το λευκό πουλόβερ της) τώρα τρέχω και κρουαζιέρες..

{*} Τα πάντα έμοιαζαν καθημερινά, ήταν και αυτός ο λόγος που την χάλαιγε. Έβλεπε της 5 βαλίτσες τους στην αυλή και συνειδητοποιούσε ότι μόνο καθημερινό δεν ήταν αυτό..

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σκέψου ποσό καλά θα περάσουν τα παιδιά αγάπη μου.. (τις έκοψε την ανησυχία της, και τον κοίταξε ξεφυσώντας) Και άκου.. (λέει βάζοντας το δάχτυλο του πίσω απ' το αυτί του, και κοίταξε προς την κουζίνα. Τα γέλια των παιδιών ακουγόntonτουσαν μέχρι εκεί) Τα ακούς τα παιδιά; (λέει για να την ηρεμήσει) Θες να τους το χαλάσεις;

ΜΑΙΡΗ: Εγώ δεν ήθελα να τρέχω σε κρουαζιέρες Βαγγέλη! (λέει δυνατά νευριάζοντας. Μα τέτοια χαλαρότητα που την βρίσκει;) Και ποίος μου λέει ότι το πλοίο δεν θα βυθιστεί; (ο Βαγγέλης της γέλασε κουνώντας το κεφάλι του με χιούμορ).

{*} Αργότερα, ανυπόμονες η Ειρήνη και η Ροδούλα βγήκαν επιτέλους και αυτές από το μπάνιο. Έβαλαν τις βαλίτσες μέσα στο αμάξι όλοι χαρούμενοι, εκτός την Μαίρη που είχε πιεσμένα χείλη και ανησυχούσε. Έβλεπε και τα λουλούδια της στην αυλή να τα αφήνει μόνα τους, και ένιωθε όλο και περισσότερο ότι δεν έπρεπε να φύγουν. Αλλά τα παιδιά της.., ήταν η ζωή της.

Οπότε δεν άφησε αυτήν την ανησυχία της να φανεί, και χαμογελούσε καθώς έμπαιναν όλοι στο αμάξι. Μάλλον ήταν που θα άλλαζε η ρουτίνα της και ένοιωθε έτσι.. μάλλον..

Επιτέλους ο Ντένις θα περπάταγε τα καταστρώματα του Τιβερανικού, θα εξερευνούσε το πλοίο των ονείρων του μαζί με τον καλύτερο του φίλο! Επιτέλους, έφευγε απ' τον Ρέντη! Απομακρυνόταν απ' τα περίεργα γέλια και τα κακόθυμα πάγκα του. Μακριά από όλους και απ' όλα που του χαλούσαν την ψυχολογία! Με την πρώτη εβδομάδα πάνω στο πολυτελές παλάτι που κατασκευάστηκε ποτέ!

Έτσι όπως κοιτούσε απ' το αριστερό παράθυρο να αφήνουν πίσω τους γνώριμους δρόμους της περιοχής του, δεν άντεχε, και ένα χαμόγελο κόλλησε στα μεγάλα του χείλη! Σε αντίθεση με τα πρόσωπα του κόσμου έξω απ' το αυτοκίνητο που ήταν πάντα στο πάτωμα, εκείνος έφευγε επιτέλους! ..Γύρισε και κοίταξε την Ροδούλα δίπλα του που ασχολιόταν με το ασημένιο κινητό της σιγοτραγουδώντας ένα λαϊκό τραγούδι που έπαιζε, και έσκυψε πιο κοντά της..

ΝΤΕΝΙΣ: Τι κάνεις μωρή; (έφερε τα μαλλιά του πίσω απ' το δεξί αυτί του).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Μιλώ με την αδερφή μου ρε. Λέει να έχουμε καλό ταξίδι και να βγάλουμε πολλές φωτογραφίες. (του ακούστηκε πολύ χαλαρή. Λες και δεν έκανε το ταξίδι της ζωής της).

ΝΤΕΝΙΣ: Τουλάχιστον γέλα και λίγο μωρή.. (εκείνη γύρισε σε αυτόν, και τον κοίταξε με την ίδια σπαστική χαζοχαρούμενη γκριμάτσα που την κοιτούσε).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Τώρα είμαι και εγώ το ίδιο ηλίθια.. (ο Ντένις της απάντησε με ειρωνικό βλέμμα, και γύρισε το κεφάλι του πάλι έξω απ' το παράθυρο) Ειρήνη.., (την σκούντηξε δίπλα της, και γύρισε να την δει) Γέλα και εσύ λίγο μωρή.. (η Ειρήνη πήρε την ίδια γκριμάτσα γελώντας) Τώρα μάλιστα. Όλα τα χαζοχαρούμενα βλαμμένα πάμε ταξίδι, με τον γκόμενο του Ντένις. (συνέχισαν να τον κοροϊδεύουν, και ο Ντένις συνέχισε να κοιτάει απέξω με μισό μάτι).

{*} Ήταν πια κουρασμένος με αυτά τα αστεία τους. Τόσο καιρό πια, από την πρώτη φορά που τους είχε γνωρίσει τον Δημήτρη, δεν σταματούσαν να τον πειράζουν. Στην αρχή τον Ντένις, μετά τον Ντένις μπροστά στον Δημήτρη, και μετά και τους 2 μαζί! Δεν έκαναν διακρίσεις πια στο αγαπημένο τους ζευγάρι!

Και καθώς η Μαίρη και τα παιδιά της συνέχιζαν για τον Πειραιά, η γυναίκα ένοιωθε μια περίεργη παγωνιά μέσα της. Άπλωνε το χέρι της που και που πάνω στο χέρι του άντρα της με πιεσμένα χείλη. Τόσο μεγάλο και μακρινό ταξίδι πρόκειται να κάνει.. μακριά από εκείνον, το σπιτάκι τους, και την απλή καθημερινότητα της. Όσο και αν τα παιδιά γελούσαν πειράζοντας το ένα το άλλο στα πίσω καθίσματα χαρούμενα, με την ίδια ένταση ένοιωθε και αυτή ανήσυχη. Ναι φοβόταν τα καράβια, αλλά αυτή η αίσθηση παγωνιάς δεν την άφηνε σε ησυχία. Ήταν λες και ο λαμπερός ήλιος από πάνω τους, ήταν μια τεράστια παγωμένη υδρόγειος. Της φώναζε κάτι, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν το μυαλό της με τους δικούς φόβους, η όντως αυτή η όμορφη και καλή μέρα ούρλιαζε πάνω στα αυτιά της πως δεν ήταν τόσο όμορφη όσο φαινόταν. Γύρισε πίσω να δει τα παιδιά της για μια στιγμή, και αυτή η παιδιάστική τρέλα που είχαν τώρα ήταν αρκετή για να την ηρεμίσει κάπως. Ναι, πρέπει να είναι απλά οι δικοί της φόβοι..

{Σκ5} Στον Πειραιά επικρατούσε η συνηθισμένη σαββατιάτικη βαβούρα. Πολύς κόσμος πηγαινοερχότανε πάνω κάτω στα μαγαζιά, κοίταζε βιτρίνες και ψώνιζε, και τέλος σταματούσε σε κάτι καφετέριες με εξωτερικά τραπέζια σε μία πλακόστρωτη πλατεία, την πλατεία Κοραή. Ήταν τριγύρω στολισμένη με δεντράκια και έκανε εντύπωση γιατί το μόνο που είχε ήταν ένα μικρό εξάγωνο υπόστεγο στην μέση της. Το σχήμα της ήταν τετραγωνικό και απ' την μία πλευρά είχε τις καφετέριες με γυάλινες πόρτες, που ήταν στεγασμένες όλες από μία λευκή σκεπή σαν τέντα για να τους προσφέρει ίσκιο. Στην αριστερή γωνία της πλατείας υπήρχε και μία μαρμάρινη σκακιέρα περιφραγμένη από μία μικρή κερκίδα 2 σκαλιών. Ως συνήθως καθόταν κόσμος εδώ, αλλά αυτό το πρωί ήταν μόνο ένα μικρό ξανθό κοριτσάκι που μάθαινε ποδήλατο μαζί με την μητέρα του. Τέλος, να και που ήταν και ένας άλλος μέσα στις αμφιβολίες του..

Απ' την αριστερή πλευρά καθόταν ο Δημήτρης με μια κόκκινη βαλίτσα ανάμεσα στις γάμπες του. Φορούσε ένα μακό κίτρινο μπλουζάκι κάνοντας την διαφορά με τον κόσμο τριγύρω που φορούσε χειμωνιάτικα. Σκέφτηκε ότι πολλοί ήταν ακόμη μωρά. Μωρά που είχαν την μαμά τους να τους λέει “βάλε ζακέτα, θα κρυώσεις”..

Γέλασε για μια στιγμή με αυτήν την σκέψη μέσα στα βάσανα του, χαμένος στο μυαλό του. Από το πουθενά τον σκούντηξε ένας όμορφος νέος με μοδάτα κοντά καστανά μαλλιά δίπλα του.

Γύρισε και τον είδε να αφήνει μία μαύρη βαλίτσα μπροστά απ' το πεζουλάκι που καθόταν εκείνος, και έκατσε δίπλα του. ..Επιτέλους ήρθε ο Κώστας!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πού σε ρε Κώστα δεκαπέντε λεπτά; (λέει κοιτώντας το φτιαγμένο μαλλί του).

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί καυλιάρη μου ανυπομονούσες; (λέει με ένα θετικό χαμόγελο στα λεπτά χείλη του, και ο Δημήτρης ξεφύσηξε. Άντε πάλι πειράγματα..) ..Τι έγινε με την Δέσποινα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..Ότι σου είπα απ' το τηλ. ..Πάνω κάτω αυτά.

ΚΩΣΤΑΣ: Και δεν θα την πάρεις κανένα τηλέφωνο να δούμε τι έχει να πει; (πήρε μια ανάσα βγάζοντας να δει το μαύρο κινητό του) Δεν έχεις απορία τι θα σου πει;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ότι την πηδάει ο Σπύρος; (ανασήκωσε τους ώμους του) ..Τι να πει δηλαδή; Δεν τους είδα με τα μάτια μου όλους εχτές..; ..Τι μαλάκες ρε φίλε..

ΚΩΣΤΑΣ: Θες να την πάρω εγώ να γελάσουμε; (λέει με τα πράσινα μάτια του να γυαλίζουν με πονηριά) Θα πω ότι την έχω μεγάλη και ψάχνω μικρούλες σαν και αυτήν! Τι λες; (το εννοούσε ο μπαγάσας!) Μετά θα της πω κιόλας ότι είμαι και φίλος σου, για να μάθει η σκύλα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, και δεν σε ξέρω; (λέει κουνώντας το κεφάλι του πονηρά) και μετά θα μάθω ότι το κάνει και με τον κάθε γόη που την παίρνει τηλέφωνο. (λέει με σιγουριά κοιτώντας το κοριτσάκι μπροστά τους να γελάει πάνω στο ροζ ποδηλατάκι του). Άσε με ρε Κώστα στον πόνο μου.. εσύ πηδάς ότι κινείτε! (λέει με ένα λοξό χαμόγελο να τον πειράξει).

ΚΩΣΤΑΣ: Εσύ πως μου ξέφυγες μανάρα μου; (λέει έτοιμος να βάλει τα γέλια. Κοίταζε να του φτιάξει την διάθεση και από το χαμόγελο του Δημήτρη φαινόταν ότι τα κατάφερε).

{*} Έτσι όπως μιλούσαν με χιούμορ είδαν να έρχεται μία νεαρή μελαχρινή με μια μπλε μπαντάνα στο κεφάλι της. Τα όμορφα μακριά μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν, και φαινόταν να έχει πολλά κέφια. Ήταν η εικοσάχρονη Νταιϊάννα που περίμενε να έρθει.

Όπως και ο Κώστας, έτσι και η νεαρή όμορφη κοπέλα, ήταν και οι 2 καλοί φίλοι και του Δημήτρη και του Ντένις. Είχαν γνωριστεί όλοι σε μια καλοκαιρινή κατασκήνωση τον Αύγουστο του 2004. Και από είχαν γίνει μια παρέα. Κάποιες φορές δεν μιλούσαν για καιρό, αλλά πάντα μόλις βρισκόντουσαν ήταν σαν την τελευταία φορά. Ηρεμία, απλή ηρεμία.

Η Νταιϊάννα αν και ήταν πολύ νέα είχε τελειώσει ψυχολογία, και βοηθούσε τους φίλους της όποτε χρειαζόταν. Ο Δημήτρης έλπιζε να του δώσει μια πιο λογική εξήγηση για το θέμα, αλλά ήδη του το είχε εξηγήσει ότι η Δέσποινα δεν ήταν αρκετά ώριμη για να καταλάβει ένα δύο βασικούς παράγοντες για της επιβίωση μίας σχέσης. Άσε που ήταν και μόλις 17 ετών, και πολύ κακομαθημένη. Λογικό της φαινόταν να τελειώσει αυτό που είχαν..

Από την άλλη ο Κώστας ζούσε για τέτοιες καταστάσεις με δεύτερους και τρίτους σε μία σχέση. Αν μπορούσε να πει κανείς βέβαια ότι μία σχέση με τα κριτήρια του, λεγότανε σχέση.

Τουλάχιστον ήταν βράχος στις φιλίες του και ένα θετικό και αστείο άτομο.

Και οι 4 τους είχαν κάτι σπάνιο για να μιλάνε ακόμα.. ήταν ειλικρινείς άτομα και δεν άφηναν τίποτα να τους χωρίσει.

Μόλις η κοπέλα έφτασε, κοντοστάθηκε για να ξεπιαστεί το χέρι της. Έσερνε από πίσω της μια ογκώδη παχιά και μεγάλη μοβ βαλίτσα, και τα αγόρια έμειναν να την κοιτάνε με απορία. Τι το περίεργο έβλεπαν δηλαδή;!

Σαν γυναίκα και αυτή είχε πάρει τα “απαραίτητα”. Είδε και τις δικές τους βαλίτσες που ήταν φανερά μικρότερες απ' την δική της. ..Μα τι σκεφτόντουσαν τέλος πάντων;

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Καλά έναν ολόκληρο μίνα ταξίδι πάτε.. δύο πετσέτες πήρατε μόνο;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέραμε ότι έπρεπε να πάρουμε ΚΑΙ τους καναπέδες! (λέει με χιούμορ και μετά σοβάρησε βλέποντας την δική της βαλίτσα) Μα καλά τι έχεις βάλει εκεί μέσα;

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Τα απαραίτητα Κωστάκη μου, τα απαραίτητα.. (λέει περήφανα και τα αγόρια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους) Πήρα πέντε πετσέτες προσώπου, τρεις πετσέτες μπάνιου, ένα μπουρνούζι, μία τοστιέρα.. (έλεγε καθώς άγγιζε ένα ένα τα δάχτυλά της κοιτώντας τα δεντράκια πίσω απ' της κερκίδες που καθόντουσαν τα αγόρια. Ο Δημήτρης μπερδεύτηκε και την κοίταξε με μισό μάτι.. Τι ακριβώς ήθελε την τοστιέρα πάνω σε ένα καράβι;).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Συγγνώμη που σε διακόπτω αλλά την τοστιέρα.. τι θα την κάνεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Να ψήνει τον καφέ της.. τι άλλο..; χεχεχε.. (λέει και αυτός μία κρυάδα).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ανίδα αγοράκια.. δεν εννοώ τέτοια τοστιέρα. (λέει σηκώνοντας τα χέρια της σαν κυρία. Το μαύρο κασκόλ της ανέμιζε απ' το ελαφρύ αεράκι) Είναι τοστιέρα για τα μαλλιά. (ο Δημήτρης ανασήκωσε το αριστερό του φρύδι και κοίταξε τον Κώστα) Λοιπόν παρακάτω! Το πιστολάκι, τα καλλυντικά μου, δέκα t-shirt, έξι τζινάκια, πέντε ζακέτες, τρία μπουφάν και την γούνα μου, (ο Κώστας κοίταξε την βαλίτσα της.. αναρωτιόταν πώς χώρεσαν όλα αυτά εκεί μέσα) τέσσερα κασκόλ, τρία ζευγάρια μπότες λουστρίνι, τρία σπορτέξ, δύο ζευγάρια σαγιονάρες, τέσσερις μπαλαρίνες, δεκαπέντε ζευγάρια καλτσάκια, τριάντα βρακιά και στρίνγκ, πέντε.. (είχε πάρει φόρα αυτή, και ο Κώστας συνέχισε για εκείνη).

ΚΩΣΤΑΣ: Πέντε σύνθετα, δύο μπανιέρες ΚΑΙ τρεις νιπτήρες, επτά κρεβάτια (ο Δημήτρης άρχισε να γελάει και η Νταϊάννα τους κοιτούσε σαν να ήταν κακόμοιρα αγοράκια) δύο ντουλάπες, και βέβαια τα τρία σκυλάκια μου.. ΚΑΙ τα σπιτάκια τους! (τόρα γέλασαν και οι 3 τους, με την Νταϊάννα να κάθεται δίπλα τους επιτέλους μετά από τόσο περπάτημα).

{*} Ο Δημήτρης αισθάνθηκε όμορφα και πάλι. Τα παιδιά ήταν ότι χρειαζόταν μετά το χτεσινό για να γελάσει λίγο. Και αν και η βασανιστική πεντακάθαρη εικόνα της Δέσποινας δεν έφευγε απ' το κεφάλι του, αυτοί οι τρελοί την έκαναν πιο θαμπή, και λιγότερο έντονη.

Λίγο πιο κάτω στο λιμάνι του Πειραιά επικρατούσε μεγάλη κίνηση! Ο Τιβερανικός δεν ήταν αγκυροβολημένος στην ιδιωτική προβλήτα κρουαζιερόπλοιων όχι.., αλλά μέσα στο δημόσιο λιμάνι! Ουσιαστικά έπιασε ολόκληρη την πλευρά του. Δημοσιογράφοι, κανάλια, τουρίστες, φωτογράφοι από όλη την υφήλιο, και επιβάτες του Τιβερανικού είχαν γίνει όλοι ένα δίπλα απ' το πελώριο μαύρο πλοίο, λες και ήταν συναυλία ένα πράγμα! Ο Ντένις και η οικογένεια μόλις πριν από λίγο είχαν φτάσει στον Πειραιά, και περίμεναν απέναντι απ' το λιμάνι να έρθει ο Δημήτρης με τα παιδιά, έξω από μία μεγάλη και όμορφη εκκλησία, την Αγία Τριάδα.

Η Ειρήνη κοίταζε με θαυμασμό τα 4 φουγάρα του Τιβερανικού που προεξέχανε πολύ πιο πάνω απ' το ύψος των κτιρίων απέναντι του. Πραγματικά ήταν ιδιαίτερα επιβλητικά από εκείνο το σημείο. Ο Τιβερανικός ήταν που ήταν από μόνος του πολύ ψηλός, με τα φουγάρα άγγιζε τα 69 μέτρα! Δεν είχε ξαναδεί κάτι τόσο μεγάλο στην ζωή της! Η Μαίρη έκανε έναν έλεγχο στα εισιτήρια τους καθώς η Ροδούλα με τον Ντένις καθόντουσαν με μία τυρόπιτα δίπλα τους, και χάζευαν τα περιστερία που έδιναν μάχη για να φάνε ότι τους πετούσαν.

Δεν άργησε ο Δημήτρης και τα παιδιά να κατέβουν απ' την πλατεία, και με μεγάλη χαρά χαιρετήθηκαν όλοι τους με αγκαλιές, φιλία και θετικά σχόλια. Η χαρά της Ειρήνης που τους έβλεπε και πάλι μετά από τόσο καιρό δεν κρυβόταν. Και ακόμα και ο Δημήτρης της φάνηκε μια χαρά! Εκεί που ήταν έτοιμη να του την πει για τα όσα πίστευε, αυτός φάνηκε να είναι το ίδιο ευδιάθετος με τον Κώστα και την Νταϊάννα. Πραγματικά την μπερδεψε, αλλά κάτι είχε!

Η Μαίρη άφησε τον Ντένις να κάνει μια γρήγορη βόλτα με τα παιδιά δίνοντας τους τα εισιτήρια τους, και με την Ροδούλα και την κόρη της έφυγαν για να πάνε γρήγορα στην καμπίνα τους να ετοιμαστούν, έτσι δεν πήγαν μαζί τους. Μόλις χωρίστηκαν, η Ειρήνη δεν κρατήθηκε γιατί ήταν σίγουρη ότι κάτι είχε ο Δημήτρης.. κάτι διαφορετικό είχε από τους άλλους ο τρόπος που τους χαιρέτισε. Δεν ανταπέδωσε την ζεστή αγκαλιά που του έδωσε ο Ντένις, ενώ η Νταϊάννα και ο Κώστας είχαν την πρωτοβουλία κιάλας να τον αγκαλιάσουν πρώτοι.

Όχι ότι ήξερε τον Δημήτρη και σαν άτομο που αγκαλιάζει, αλλά είχε να δει τον Ντένις 2 εβδομάδες και άσχετα με αυτό.. πες πάει στον διάολο ο Ντένις ήταν αγόρι και ντράπηκε να το κάνει δημόσια, αλλά και την κυρία Μαίρη; Αυτή που του πλήρωσε το μισό εισιτήριο; Τόσο μαλάκας ήταν δηλαδή ο τύπος; Ο μικρός δεν είχε πει τίποτα εκείνη την στιγμή, αλλά τα κορίτσια κοιτάχτηκαν με περιέργεια όταν είδαν τα χέρια του Δημήτρη κάτω, λες και ο Ντένις αγκάλιαζε ένα άγαλμα! Καθώς περνάγανε την λεωφόρο απέναντι, η Ειρήνη γύρισε στην Ροδούλα που κοίταζε απ' τα δεξιά τους τον ψηλό ουρανοξύστη του Πειραιά..

ΕΙΡΗΝΗ: Τον είδες; (ρωτάει με τα μάτια της να την κοιτάζουν με ειρωνεία).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Τον Δημήτρη; (απάντησε χωρίς να την κοιτάξει. Αμέσως το κατάλαβε).

ΕΙΡΗΝΗ: Τελικά είδες που βγαίνω εγώ η σωστή; (λέει με περηφάνια υπονοώντας ότι εκείνη ήξερε καλύτερα απ' τον Ντένις, και είχε δίκιο).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Πολύ μαλάκας ρε συ δεν το περίμενα. Αλλά κάτι μπορεί να είχε, δεν ξέρω..

ΕΙΡΗΝΗ: Καλάααα... θα δούμε. (λέει με μισό μάτι) Πάντως θα το δεις, είμαι σίγουρη ότι κάτι θα γίνει! (λέει με αγριεμένο βλέμμα σίγουρη) ..βλέπω να χουμε τσακωμούς..

{*} Αυτά της τα λόγια έκαναν την Ροδούλα να κάνει μία αναδρομή στο παρελθόν, και θυμήθηκε τον Ντένις που δικαιολογούσε τα αδικαιολόγητα του Δημήτρη. Οι λόγοι που δεν βλέπόντουσαν είχαν φτάσει πια, και ήταν μαλακίες. Για κάποιον λόγο όλοι του οι φίλοι στο παρελθόν είχαν αποδειχθεί μαλάκες.

Το αποκορύφωμα σε αυτό το βουνό ήταν και ένας δεκαοχτάχρονος, ο Μίμης. Ο Ντένις τον είχε γνωρίσει στα 14 του στο νυχτερινό γυμνάσιο που πήγαινε. Εκείνη την περίοδο ήταν και ένα ιδιαίτερα κλειστό άτομο που σε κανέναν δεν μιλούσε, και εκείνο το όμορφο παλικάρι τον πλησίασε, και γρήγορα είχε γίνει και η αδυναμία του Ντένις.

Ο Μίμης ήταν αρκετά έξυπνος, και τα πράσινα μάτια του το δήλωναν σε όσους πήγαιναν να κοροϊδέσουν τον μικρό του φίλο. Με τον καιρό τον φώναζε κιόλας μικρούλη του, και τον έκανε να χαμογελάει κάθε φορά που τον έβλεπε. Έτσι πέρασαν 6 ολόκληροι μήνες, με τον Μίμη να τον προσέχει και να είναι δίπλα του φίλος και υπερασπιστής.

Ο Ντένις όμως δεν κατάλαβε για πότε αυτός ο σωτήρας του, έγινε και ο λόγος που σταμάτησε να εμπιστεύεται τον κόσμο.., ο λόγος που πια αναζητούσε πια πράξεις. Ο Μίμης είχε πει ότι το είχε κάνει για να τον ξυπνήσει, και ότι απ' την αρχή δεν είχε προθέσεις για πραγματική φιλία. Μετά, όσο και αν ο Ντένις αναζητούσε σε εκείνον το άτομο, αυτόν που του είχε δείξει ότι είναι, όσο και αν οι άλλοι έκαναν προσπάθειες να αλλάξουν την γνώμη του Μίμη, ποτέ εκείνος δεν του ξαναμίλησε. Ήταν λες και δεν υπήρχε πια ο Ντένις για αυτόν.

Αργότερα, μετά από όταν αποφοίτησε ο Μίμης απ' το γυμνάσιο, ο Ντένις είχε αρχίσει να βρίσκει τον εαυτό του και να ομορφαίνει. Του είχαν πει κιόλας ότι του είχαν βάλει λόγια και ακουγόταν ότι είχαν σχέση, για αυτό και ο Μίμης είχε απομακρυνθεί. Ο Ντένις όμως πάντα κρατούσε μία σωστή στάση απέναντί του. Αλλά αυτά τα “καλά” παιδιά του σχολείου ήθελαν να “προστατέψουν” τον Μίμη. Όταν όμως ο Ντένις άρχισε να ωριμάζει και να παίρνει τα πάνω του με την άθληση, και η εμφάνιση, αλλά και η ψυχολογία του άλλαζαν δραματικά.

Το κλαψιάρικο παιδί δεν υπήρχε πια. Και ένα γεροδεμένο, έξω καρδιά άτομο γεννήθηκε μέσα από τις στάχτες εκείνου. Άτομο που ζήλευαν πολλές για την σωματική του διάπλαση, και αυτοί που κάποτε τον κοροΐδευαν, τώρα πια φοβόντουσαν τον αέρα του. Και είχε πολύ αέρα..

Το επόμενο καλοκαίρι πήγε για πρώτη φορά σε εκείνη την κατασκήνωση. Ήταν απίστευτο το πόσο καλά τα είχε περάσει και το πόσο τον είχε αλλάξει. Ο Ντένις είχε γίνει κάτι σαν μαस्कότ της κατασκήνωσης, και είχε κάνει πολλές καινούριες φιλίες, ακόμα και με αγόρια! Η κατασκήνωση τον είχαν εξελίξει σε ένα ζωντανό και κοινωνικό άτομο.

Τον επόμενο χρόνο στο σχολείο εννοείτε ότι δεν είχε θέμα με όσους γελούσαν, και μάλιστα είχε αρχίσει και τους έβαζε στην θέση τους!

Τον Μίμη; Μόνο μία δυο φορές τον είχε ξαναδεί, όταν είχε έρθει να δει τους παλιούς του φίλους. Τον είχε δει και εκείνος την μία φορά, και είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω του έτσι όπως τον είδε να περπατάει δυναμικά προς την είσοδο του σχολείου. Του είχε κάνει τεράστια εντύπωση! Αυτό το κλειστό παιδάκι που κάποτε είχε ανάγκη από αγκαλιές, είχε γίνει ένα απ' τα πιο συζητήσιμα και in άτομα του σχολείου!

Αυτόν τον χαρακτήρα είχε κρατήσει μέχρι και σήμερα. Και άσχετα αν τον πλήγωσε, εάν δεν υπήρχε ο Μίμης ο Ντένις ίσως ποτέ να μην είχε βγει από την ασφυκτική και λυπητερή φυλακή που είχε κλείσει τον εαυτό του.

Η Ροδούλα ποτέ δεν είχε καταλάβει γιατί ο Μίμης δεν είχε τα αρχίδια απλά να πει ότι δεν γούσταρε πάρε δώσε με τον Ντένις. Αυτό νόμιζε, και αυτό μάλλον ήταν. Τόσο στεγνά, και τόσο απλά. Όμως ο Ντένις με την μεσολάβηση της κατασκήνωσης και τον Δημήτρη πια, το σχολείο, και τον Μίμη τα είχε αφήσει πίσω του.

Η Ροδούλα δεν ήθελε να σκέφτεται ότι και ο Δημήτρης ήταν και αυτός μαλάκας, αλλά την είχε νευριάσει! Έτοιμη ήταν να τον πάρει τηλέφωνο και να τον ξεχέσει! ..Είπε όμως να κάνει υπομονή μπας και κάνει λάθος.., μπας και..! Όμως με το παρελθόν του Ντένις να τον βαραίνει, αρχίδια κρίση πίστευε ότι έχει για τους φίλους του. Αλλά.., μπας και κάνει λάθος..

Το λιμάνι του Πειραιά από απέναντι ήταν περιφραγμένο από σκουροπράσινα κάγκελα και θάμνους. Είχε 12 πύλες και η κάθε μία είχε μια άσπρη ταμπέλα απ' έξω με έναν λεπτομερή χάρτη, για να προσανατολίζει τον κόσμο μέσα στον χώρο του λιμανιού. Υπήρχαν μέσα διάφορα υπόστεγα με παγκάκια και κλιματιζόμενοι χώροι για τον κόσμο. Οι πειραιώτες γενικά έκαναν βόλτες εδώ, και παρακολουθούσαν τα πλοία που έμπαιναν και έβγαιναν όλο το 24ωρο. Αυτά τα πλοία ήταν μικρότερα των 150 μέτρων και δεν έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση, όπως θα έκανε ένα κρουαζιερόπλοιο. Δύστυχος η μόνη πρόσβαση στην προβλήτα τους ήταν απ' της πύλες 11 και 12, που περνούσε κανείς μόνο με άδεια. Ο Τιβερανικός όμως ήταν στον δημόσιο χώρο του λιμανιού, γιατί σήμερα ήταν και το παρθενικό του ταξίδι και ο δήμαρχος του Πειραιά ήθελε να τον αναδείξει σε όλους. Έξω απ' την πύλη Ε9 και Ε10 επικρατούσε, ο χαλασμός!

Η λεωφόρος Κονδύλη είχε γίνει πραγματικά φίσκα! Με δεκάδες αυτοκίνητα και πάρα πολύ κόσμο που προσπαθούσε να εισέλθει στο λιμάνι. Πολλοί ήταν αυτοί που έκαναν μεταβολή και πήγαιναν να δοκιμάσουν την τύχη τους από τις γειτονικές πύλες Ε8 και Ε11, αλλά και από εκεί τα πράγματα δεν ήταν και πολύ καλύτερα.., όλοι στον Τιβερανικό ήθελαν να πάνε.

Η ώρα ήταν ήδη 11:14πμ, και αν και το γεγονός ότι οι περισσότεροι ερχόντουσαν την τελευταία στιγμή δεν βοηθούσε καθόλου. Η ιδέα του δημάρχου για την αναχώρηση του πλοίου από δημόσιο χώρο ήταν και για λόγους δημοσιότητας, αλλά είχε ξεχάσει ότι οι Έλληνες το είχαν κάτι σαν έθιμο να κάνουν αυτά που έπρεπε την τελευταία στιγμή. Απ' την πύλη Ε8 μέχρι και την Ε11 το λιμάνι ήταν πραγματικά γεμάτο, και η πύλη Ε9 ήταν αδιαπέραστη!

Η Μαίρη με τα κορίτσια προχώρησαν στην λεωφόρο απέναντι απ' το λιμάνι, και μέσα σε σπρωξίματα και φωνές, πέρασαν απ' την πύλη Ε11 και δευτερόλεπτα αργότερα πήγαν δίπλα από ένα γκρι υπόστεγο μέχρι να αδειάσει κάπως το χάος δίπλα απ' το πλοίο. Απ' τα 3 ψηλότερα καταστρώματα του πλοίου ήταν καθαρή η ορατότητα κάτω, και δεν ήταν λίγοι και εκείνοι που χάζευαν το χάος. Το γεγονός ότι εκεί ήταν 30 και βάλε μέτρα απ' το έδαφος έκανε το θέαμα λεπτομερή για εκείνους που είχαν έρθει στην ώρα τους και ήδη είχαν επιβιβαστεί.

Η Ειρήνη κοίταζε με θαυμασμό την μαύρη πλευρά του πλοίου που ήταν γεμάτη με στρογγυλά φινιστρίνια, παράθυρα και πόρτες. Πραγματικά της θύμιζε τον Τιτανικό απ' την ταινία, αλλά ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι ένα παρόμοιο πλοίο θα ήταν και τόσο μεγάλο! Και οι τρεις τους

κοίταζαν με αμηχανία αυτήν την τεράστια ελληνική δημιουργία, ποτέ ξανά δεν είχαν δει από κοντά κάτι τόσο μεγάλο και ογκώδη!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Είναι τεράστιο ρε συ.. (λέει στην Ειρήνη δίπλα της που κοίταζε προς της 2 πύλες του πλοίου που επιβιβάζονταν τα αυτοκίνητα) κοίτα πόσο ψηλά είναι αυτά τα δύο.. (λέει με ανοιχτό το στόμα δείχνοντας το λευκό κατάρτι που υψωνόταν απ' την πλώρη).

ΜΑΙΡΗ: Τι λέτε; Σας αρέσει; (λέει καθώς άφηνε το χερούλι της άσπρης βαλίτσας της. Ήταν δεμένες και οι βαλίτσες των αγοριών μαζί) Πάμε να ανεβούμε σιγά σιγά..;

ΕΙΡΗΝΗ: Μαμά δεν νομίζω να τα καταφέρουμε να μπούμε ακόμα.. (τονίζει κατσούφικα) Δεν περιμένουμε; (απορεί κάνοντάς τους νόημα να δουν την λαοθάλασσα).

ΜΑΙΡΗ: Θα πρέπει να μπαίνουμε σιγά σιγά όμως γιατί έχω να κανονίσω για το δωμάτιο.. (είπε με στενεμένο το βλέμμα στα εισιτήρια τους).

{*} Η Ειρήνη συνέχιζε να ανιχνεύει το πλοίο, και ανέβασε το βλέμμα της στο λευκό μέρος του πλοίου ψηλά, πολύ ψηλά. Έμεινε να κοιτάζει κάτι 2 παλικάρια που παρακολουθούσανε από εκεί πάνω. Τους κοίταζε με το στόμα μισάνοιχτο.. δεν μπορεί;! Δεν είναι δυνατόν!

Τα μάτια της την δουλεύουν τώρα! Και το είπε η ρουφιάνα όταν έμπαιναν στο λιμάνι ότι έβλεπε να έχουν τσακωμούς..!

ΕΙΡΗΝΗ: ΡΟΔΟΥΛΑ! (λέει δυνατά ξαφνιάζοντας την) Έλα μία εδώ!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Τι; (ρωτάει χαλαρά καθισμένη δίπλα στην Μαίρη) ..βαριέμαι παράτα με.

ΕΙΡΗΝΗ: Έλα μία που σου λέω ρε! (λέει με έμφαση γυρίζοντας να την δει πίσω της).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Καλύτερα να είναι σοβαρό..! (σηκώθηκε και πήγε δίπλα της). ..λοιπόν;

ΕΙΡΗΝΗ: Για δες εκεί πάνω αυτούς τους δύο.. (η Ροδούλα στένεψε τα μάτια της με περιέργεια και κοίταξε εκεί που έδειχνε η Ειρήνη με τα μάτια της. Ποιους 2 λέει αυτή;).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Ποίους απ' όλους; (ρωτάει καθώς περιεργαζόταν τον κόσμο με τα μάτια της).

ΕΙΡΗΝΗ: Αυτούς εκεί, πάνω πάνω.. δες καλύτερα. (λέει δείχνοντάς τους τώρα κανονικά).

{*} Η Ροδούλα κοίταξε μία το χέρι της Ειρήνης, μία εκεί που έδειχνε, και μόλις τους είδε και εκείνη, ανασήκωσε το φρύδι της.. κάτι της έλεγαν. Άνοιξε διάπλατα τα καφέ μάτια της και αυτά άστραψαν απ' τον ήλιο. Δεν μπορεί να είναι αυτός, και πάνω στο καράβι τους..

ΡΟΔΟΥΛΑ: Αυτός μωρή δεν είναι που ήταν ο τέτοιος του Ντένις.. στο σχολείο εκεί πάνω; (ρωτάει με έκπληξη. Ρε τι μικρός που είναι ο κόσμος!).

ΕΙΡΗΝΗ: Ο Μίμης! (λέει τονίζοντας το) ο άλλος είναι ο Άκης.. που μου την έπεφτε..!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Ναι θυμάμαι.. Καλά ο μαλάκας ο Ντένις πάντα χάνει τα καλύτερα έτσι..;

{*} Ο Μίμης και ο Άκης πάνω στον Τιβερανικό; Άτομα που είχε να τα δει 2 χρόνια, τα έβλεπε να κοιτάνε ανέμελα πάνω στο καράβι που θα ταξίδευε και αυτή; Ε δεν μπορεί, σε τηλεπαιχνίδι θα είναι! Άρχισε να φαντάζεστε ότι θα γίνει περίεργη η κατάσταση, γιατί αυτός ήταν που είχε βάλει λόγια στον Μίμη, ήταν από εκείνα τα άτομα που κορόιδευαν τον Ντένις. Μα δεν μπορεί να είναι ΑΥΤΟΙ οι 2 πάνω στον Τιβερανικό!

Γρήγορα το ανήσυχο βλέμμα της όμως χάθηκε πίσω από ένα χαμόγελο καταδολίευσης. Αφού είναι επιβάτες λοιπόν.., μια χαρά. Έχουν και κάποια πράγματα που έχουν αφήσει στην μέση κιόλας.., όλα καλά λοιπόν..!

ΕΙΡΗΝΗ: Άντε σήκω μαμά.. (λέει με το βλέμμα καρφωμένο πάνω τους) Έχουμε να μπούμε στο καράβι.. Ανυπομονώ να δω τα υπέροχα ρούχα που θα έχει πάνω..

{*} Σηκώθηκε και η Μαίρη και άρχισαν να προχωράνε μέσα στο χάος με τις βαριές βαλίτσες πίσω τους. Ανάμεσα σε γέλια, συζητήσεις και μια πραγματικά χαρούμενη ατμόσφαιρα. Κάτι που την Ειρήνη δεν την ενδιέφερε και πολύ. Ανυπομονούσε να δει τα “ρούχα”..

{Σκ6} Στο κέντρο του Πειραιά κάτω ο Δημήτρης περπατούσε με τα παιδιά προς τα κάτω μία οδό, την Σωτήρος Διός εκμεταλλευόμενοι τα 20 λεπτά που ακόμα είχαν.

Ήταν ένας μακρὺς πεζόδρομος πλακόστρωτος από σκούρα γκρι πλακάκια. Είχε θάμνους και μικρά δέντρα απ' τα αριστερά και τα δεξιά ως πολύ κάτω, μέχρι το τέλος που πεζόδρομου.

Και απ' της δύο πλευρές υπήρχαν πολυκατοικίες με μαγαζιά και μικρές καφετέριες, σε έκαναν να αναρωτιέσαι από πού έμπαινε ο κόσμος για να ανεβεί στους ψιλότερους ορόφους. Πάνω ήταν λες και τα κτίρια ήταν εγκαταλελειμμένα αν έπαιρνε κανείς υπόψιν τους γκρίζους τοίχους, και ότι δεν υπήρχε σχεδόν γλάστρα στα μπαλκόνια τους. Λες και ο ζωντανός πεζόδρομος δεν είχε καμία σχέση, διαφορετικοί κόσμοι!

Τέτοια ώρα τα Σάββατα υπήρχε αρκετός κόσμος που έκανε τα ψώνια του, και με το που έβλεπε κανείς όλα αυτά τα ζεστά χαμόγελα ένιωθε καλύτερα. Στα πρόσωπα των παιδιών είχε ζωγραφιστεί το χαμόγελο έτσι όπως περπατούσαν προς τα κάτω.

Ο Ντένις περπάταγε αλαμπρατσέτα με την Νταϊάννα και τα σκούρα κάστανα μαλλιά και των δύο να ανέμιζαν στο χαλαρό αεράκι. Με τον Δημήτρη και τον Κώστα πίσω τους να περπατάνε κόβοντας βλέμματα για το αν κοιτούσε κανέναν περιέργα τον Ντένις. Αλλά τα βλέμματα έπεφταν στον Κώστα που είχε ιδιαίτερη κλήση στην μόδα.. Το μαλλί του είχε ξανθές αντάβιες και τσουλούφια που έμοιαζαν με χοντρές πρόκες. Πάντα τραβούσε την προσοχή και δεν έχανε ευκαιρία να τα ρίχνει σε κοπέλες..

Τον τελευταίο καιρό έλεγε στα παιδιά ότι είχε βαρεθεί όλο αυτό το σκηνικό, και έλεγε ότι θα σοβαρευόταν αλλά οι πειρασμός της γυναίκας πάντα τον τράβαγε. Σε αντίθεση με τον Δημήτρη που έφαχνε την μοναδική, ζούσε την ζωή του και δεν του άρεσαν έννοιες και δεσίσματα.

Η Νταϊάννα πάλι δεν είχε καμία τέτοια σχέση με τον Κώστα, αν και αυτός της την είχε πέσει μια δυο, δέκα φορές, εκείνη ήξερε καλά τι σουπιά ήταν. Πίστευε και αυτή κατά κάποιον τρόπο στον έρωτα και για αυτό και ήταν πιο ουσιώδης με τον Δημήτρη. Αν και συμφωνούσε με τον Κώστα ότι εκείνη ήταν μια καριόλα, έβρισκε λέξεις να το εκφράσει πολύ πιο κόσμια.

Ο Ντένις κάθε τόσο γυρνούσε και κοίταζε τον Δημήτρη πίσω του με πιεσμένα χείλη. Ήθελε να του δείξει ότι καταλάβαινε, αλλά εκείνος απέφευγε να τον κοιτάξει. Ήθελε να του μιλήσει πιο μετά που θα ήταν μόνοι τους.. και είχε πολλά να του πει.

Έτσι όπως περπατάγανε μπροστά τους πήγαν απ' τα αριστερά σε μία βιτρίνα που είχε ένα ωραίο κόκκινο φόρεμα. Η κοπέλα έμεινε να το κοιτάζει σαν χαζή, ήταν πολύ ωραίο, αλλά..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ποσό δες μία ουρά που έχει!! (λέει με τα καστανά μάτια της να αντανakλάνε πάνω στο τζάμι της βιτρίνας με θαυμασμό) κοίτα και ένα ντεκολτέ ε;!..

ΝΤΕΝΙΣ: Άχου.. (της κάνει με ειρωνεία εκείνος μόλις είδε την ετικέτα με την τιμή) δες και μία τιμή που έχει.. μωρέ και τα αγόρια να πουλήσουμε δεν θα βγάλουμε οχτακόσια ευρώ! (λέει με χιούμορ κάνοντας την να γελάσει λίγο).

{*} Τα αγόρια είχαν σταθεί δίπλα σε έναν θάμνο και τους περίμεναν κοιτώντας με σταυρωμένα τα χέρια τους τα περιστέρια στα πόδια τους. Ο Κώστας δεν μπορούσε να χωνέψει αυτήν την ξενέρα που ήταν ο άλλος σήμερα. Ok ρε φίλε χώρισες, το καταλαβαίνω..!

ΚΩΣΤΑΣ: Ρε μαλάκα δεν νομίζεις ότι είσαι σαν ανάποδο γαμώτο; (ρωτάει καταφατικά κουνώντας το κεφάλι του προς τον Δημήτρη που γύρισε σε αυτόν με περιέργεια).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έλα; (δεν τον κατάλαβε. Μα τι ήθελε να πει με αυτό;) Γιατί..;

ΚΩΣΤΑΣ: ..Του είπες τι έγινε εχτές; (ο Δημήτρης έγνεψε αρνητικά με κλειστά τα μάτια. Ο Κώστας μυριζότανε ότι δεν του είχε μιλήσει) Πότε σκοπεύεις; (εκείνος γύρισε το βλέμμα του σε κάτι κοπέλες που κατέβαιναν τον πεζόδρομο νευρικά) Δημήτρη ξεκόλλα.. θα σκεφτεί ότι έχεις κάτι μαζί του! (λέει σοβαρά, αλλά ο Δημήτρης δεν ανταποκρίθηκε) Δεν το θες αυτό έτσι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και βέβαια όχι.. ξέρω δεν φταίει σε τίποτα. (λέει γυρίζοντας το βλέμμα του στον Ντένις με την Νταϊάννα που χάζευαν την βιτρίνα μπροστά τους χαρούμενοι) αλλά.. δεν ξέρω.. θα το πάρει υπερβολικά και δεν θέλω να αρχίσει αγκαλιές και τέτοια. (τον κοίταζε μπερδεμένος Ο Κώστας..) Δεν θέλω και να του χαλάσω και την διάθεση μέρα που είναι.. δες τον. (λέει με

ειλικρίνεια δείχνοντας τον Ντένις με το βλέμμα του μπροστά τους) Δεν γουστάρω να του χαλάσω την μέρα..

ΚΩΣΤΑΣ: Ακόμα.. (απαντάει με σοβαρότητα. Ο Δημήτρης ξεφύσηξε κουρασμένα).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ακόμα.. (λέει με ένα δισταγμό) Στην τελική δεν είναι τόσο σοβαρό.

ΚΩΣΤΑΣ: Σοβαρό δεν είναι για μένα.. εσύ πάλι φαίνεσαι γάμησε τα..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κώστα χώρισα.. πώς θες να είμαι δηλαδή; (τον κοίταζε σοβαρά).

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρω γω; (ρωτάει δήθεν απορημένος ανασηκώνοντας τα χέρια του) ..Ίσως να ήσουν λίγο πιο αισιόδοξος; Πάμε ταξίδι έξω απ' την Ελλάδα για πρώτη φορά! (λέει με ενθουσιασμό και ο Δημήτρης φάνηκε να το σκέφτεται) Χωρίς γονείς, χωρίς κανόνες και σε παρακαλώ ρε φίλε.. (ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του, και εκείνος γύρισε σε αυτόν) χωρίς έννοιες στο μυαλό μας. Πάμε για άλλα σου λέω..!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ίσως να φταίω εγώ δεν ξέρω.. (η Νταϊάννα επέστρεφε με τον Ντένις και κάτι έλεγαν με χιούμορ και γελούσανε, και ο Δημήτρης έκοψε αμέσως την πρόταση του).

ΝΤΕΝΙΣ: Πάμε και λίγο πιο κάτω στο μαγαζί με τις τηλεοράσεις και τα παιχνίδια; (ρώτησε με τα μάτια του ορθάνοιχτα σαν μωρό τον Δημήτρη). ..Εεέ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντένις τι λες; Το καράβι σε μισή ώρα φεύγει δεν έχουμε χρόνο.

{*} Ο Ντένις του κατσούφιασε, και πέρασε από δίπλα του με υφάκι. Εκείνος γύρισε στον Κώστα και έστριψε της παλάμες του απορημένος. Τι τον πείραζε τώρα;

Ο Κώστας απλά του χαμογέλασε και άρχισε να τους ακολουθεί. Με τον Δημήτρη από πίσω του να κοιτάει τον ουρανό κουρασμένα. Άντε πάλι με τα παιδιάστικα του Ντένις..

Μόλις έφτασαν τα παιδιά στο λιμάνι του Πειραιά άρχισαν να προχωρούν με βιασύνη προς την προβλήτα που ήταν ο Τιβερανικός γιατί η ώρα ήταν 11:50! Είχαν μόλις 10 λεπτά πριν την αναχώρηση, και μέχρι να έφταναν στην προβλήτα απ' την απέναντι πλευρά θα πέραναγε ο χρόνος! Η κίνηση κιάλας δεν είχε ελαττωθεί στην πύλη E10, και τα αυτοκίνητα έμπαιναν στο parking του πλοίου πολύ αργά, σχεδόν δεν κουνιόντουσαν.

Τα παιδιά με βιασύνη και υπομονή κατάφεραν να περάσουν μέσα στο λιμάνι. Προχωρούσαν βλέποντας τον Τιβερανικό μπροστά τους. Ο Ντένις χαμογελούσε λες και του έκαναν δώρο το καλύτερο παιχνίδι που είχε πάρει ποτέ.. Τόσος καιρός, και επιτέλους έβλεπε τα 4 άσπρα φουγάρα του να αστράφτουν σαν κρύσταλλοι κάτω απ' το φως του ήλιου, και η σκιά του πλοίου κυριολεκτικά κάλυπτε όλη την προβλήτα έτσι όπως ήταν πλευρισμένο δίπλα της. Πραγματικά ένα πολύ ψηλό πλοίο. Μέχρι και τα κτίρια έξω απ' το λιμάνι δεν ήταν τόσο ψηλά, και το γεγονός ότι ήταν και το μεγαλύτερο αντικείμενο που επέπλεε αυτήν την στιγμή στο λιμάνι, έκανε τον Τιβερανικό πραγματικά να ξεχωρίζει στα μάτια ολόκληρου του Πειραιά!

{Σκ7} Πίσω στον Ρέντη στο σπίτι του Ντένις ο πατέρας του καθόταν στον μοβ καναπέ της τραπεζαρίας τους και παρακολουθούσε την αναχώρηση του Τιβερανικού. Οι ειδήσεις σχεδόν όλων των καναλιών αυτήν την ώρα έκαναν ζωντανή μετάδοση από το λιμάνι του Πειραιά, καταγράφοντας την κάθε στιγμή αυτού του ιστορικού γεγονότος! Η όμορφη ξανθιά ρεπόρτερ ήταν χαμογελαστή, και πίσω της φαινόταν καθαρά η μαύρη πλευρά του πλοίου και από πάνω η λευκή. Ο κόσμος ήταν ακόμα πάρα πολύς, αλλά οι ναύτες έκαναν έλεγχο απ' τις πύλες του λιμανιού τώρα για να διαλύσει το μπουγίο. Σχεδόν και οι 2500 επιβάτες είχαν ήδη επιβιβαστεί και έτσι μπορούσαν τώρα και τα τελευταία αυτοκίνητα να περάσουν τις μαύρες πύλες που ήταν ανοιγμένες σαν μικρά φτερά ακουμπώντας το έδαφος απ' την αριστερή πλευρά του κρουαζιερόπλοιου. Το ένα μετά το άλλο, τα αυτοκίνητα περνούσαν μέσα στον τριώροφο χώρο στάθμευσης. Μέσα οι ναύτες κατέβαζαν τους επιβάτες, και πήγαιναν και έδεναν τα αυτοκίνητα τους σε συγκεκριμένες θέσεις καθώς οι επιβάτες έμπαιναν επιτέλους στο πλοίο. Έξω υπήρχε δυνατή μουσική, και με τον κόσμο να αρχίζει να μειώνεται τα κόκκινα χαλιά που κάλυπταν το την άχρωμη άσφαλτο, τώρα άρχισαν να φαινότουσαν. Λευκές γλάστρες με μεγάλα

κόκκινα τριαντάφυλλα είχαν στηθεί δίπλα στο πλοίο, και χρυσές γιρλάντες ήταν τυλιγμένες γύρο απ' τα άσπρα χοντρά σκοινιά που ήταν δεμένο. Πραγματικά μεγαλοπρεπές παλάτι ήταν!

Η ομάδα κατασκευής του πλοίου ήταν από νωρίς ήταν εκεί μαζί με τον δήμαρχο του Πειραιά, και δεχόταν συγχαρητήρια και ευχές για το δημιούργημα τους. Ήταν φανερό η συγκίνηση του, και το μαύρο κουστούμι του δεν μπορούσε να κρύψει το παιδί που είχε μέσα του. Ήταν φιλικός και χαμογελαστός. Απαντούσε με χαρά στον κόσμο καθώς το “αγόρι” του στεκόταν ψηλό και περήφανο δίπλα του. Έτοιμο να κατακτήσει την θάλασσα.

Η πιο συχνή ερώτηση είχε να κάνει με το ύψος του πλοίου γιατί δίπλα τους φαινόταν σαν ένας μικρός ουρανοξύστης, και τους απαντούσε πάντα κωμικά να σκαρφαλώσουν μαζί με ένα μέτρο να το υπολογίσουν εκείνοι, γιατί αυτός δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει μεγάλος άνθρωπος. Οι περισσότεροι γελοούσαν με αυτήν του την απάντησή, ενώ άλλοι (κυρίως πλούσιοι και διευθυντές μεγάλων εταιριών) τον κοιτούσαν με ειρωνεία για την λαϊκότητα του.

Η ξανθιά δημοσιογράφος που μίλαγε στην τηλεόραση είχε χιούμορ και μέχρι τώρα είχε μιλήσει με καμιά 20ριά επιβάτες. Ρώταγε για τις σκέψεις και τα συναισθήματα τους και μέχρι και τώρα, λεπτά πριν την αναχώρηση δεν είχε χάσει το ενδιαφέρον που τους έδειχνε ούτε την λαχτάρα να τους μιλάει! Με το μικρόφωνο στο χέρι και πάντα χαμογελαστή..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Βρισκόμαστε ακόμα στον Πειραιά, αγωνιώντας για την στιγμή που θα ακούσουμε για πρώτη φορά τις πανίσχυρες μηχανές του δικού μας κρουαζιερόπλοιου, και καλύτερου καραβιού στον κόσμο, τον ελληνικό Τιβερανικού! (είχε μια ωραία και συμπαθητική φωνή που σε κέρδιζε αυτόματα) Ο κόσμος έχει ήδη επιβιβαστεί από ώρα, και όπως βλέπετε τα τελευταία αυτοκίνητα.. (συνέχιζε να μιλάει ενώ η κάμερα έκανε ζουμ όλο και πιο κοντά στο πλοίο, δίνοντας την ψευδαίσθηση στον θεατή ότι ήταν εκεί!).

{*} Πάνω στα 3 ψηλότερα καταστρώματα ήταν πάρα πολλοί που χαιρετούσαν τον κόσμο από κάτω με χαμόγελα και πραγματικά ανεβασμένη διάθεση! Αυτή η αναχώρηση ήταν διαφορετική από τις συχνές αναχωρήσεις ελληνικών πλοίων! Οι φωνές, τα γέλια και ο όμορφος ήλιος ανέβαζαν την διάθεση του καθένα που είχε την τύχη να το ζει! Ίσως πολλοί να το έβλεπαν τώρα από την τηλεόραση, αλλά δεν είχε καμία σχέση με το να είσαι εκεί, μαζί τους..!

Ο Ντένις και οι φίλοι του επιτέλους προχωρούσαν δίπλα απ' την πρύμνη του Τιβερανικού, και του Δημήτρη η διάθεση είχε αρχίσει να αλλάζει με όλη αυτήν την θετική ενέργεια γύρο τους! Σαν να χαμογελούσε και πάλι ήταν, και μέσα στην στεναχώρια του ένοιωθε πως οι φίλοι του ήταν το πραγματικό στήριγμά του. Ο Κώστας μπροστά τους δεν μπορούσε να πιστέψει το πόσο ψηλός ήταν ο Τιβερανικός δίπλα τους! Ακόμα και τώρα που περπατούσαν κάτω απ την πρύμνη του, που ήταν το πιο κοντό σημείο του, με δέος κοιτούσε τα κάγκελα εκεί πάνω!

Ο Ντένις συγκινημένος προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυα του.. Ήταν δίπλα στον Τιβερανικό επιτέλους. Μαζί με τον κολλητό του και τους καλούς τους φίλους.. Επιτέλους, μακριά από γνώριμα πρόσωπα και άσχημες καταστάσεις στην γειτονία του.. πάνε αυτά!

Η Νταϊάννα προσπαθούσε να υπολογίσει το ύψος του πλοίου με τα μάτια της. Τα εκατοντάδες στρογγυλά φινιστρίνια όμως την μπέρδευαν, και απλά στάθηκε σε αυτήν την εικόνα. Εικόνα εκείνων των παλατιών υπερωκεάνιων, της χρυσής εποχής του 1900. Γέλασε με τον εαυτό της για το πόσο δίκιο είχε ο Ντένις. Ο Τιβερανικός όντως ήταν αυτό το κάτι άλλο που έπρεπε να ζήσουν! Μπορεί να μην ήξερε τόσα όσα εκείνος για το καράβι, αλλά τώρα που το έβλεπε από κοντά ήταν σίγουρη για την κίνηση που έκαναν!

Ξαφνικά φάνηκε να περπατάει πιο γρήγορα, περνώντας τον Κώστα..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι έπαθες μωρή και τρέχεις; (εκείνη του χαμογέλασε ξαφνιαζοντάς τον).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: ..Θυμάσαι που σας έλεγα ότι δεν ήμουν σίγουρη για αυτό το ταξίδι; (κοίταξε τον Ντένις με το ίδιο χαμόγελο) Τώρα είμαι παιδιά.. δείτε που ανεβαίνουμε ρε..! (ολοκλήρωσε με δέος γυρνώντας το βλέμμα της και πάλι μπροστά τους) Απίστευτο..

{*} Πάνω στο ψηλότερο κατάστρωμα του Τιβερανικού (το κατάστρωμα με τα 4 φουγάρα) ο κόσμος μπορούσε να δει τα πάντα από κάτω, αλλά ακόμα και οι ταράτσες των κτιρίων απέναντι έξω απ' το λιμάνι φαινόταν! 35 ολόκληρα μέτρα ήταν το ύψος του πλοίου μέχρι και το κατάστρωμα των φουγάρων από την επιφάνεια της θάλασσας! Τα κάγκελα του πλοίου εκεί ήταν εσωτερικές λευκές κολόνες που στήριζαν ένα μακρύ και παχύ διαφανές μαύρο τζάμι, ύψους 1,55μ. Στο 1/3 του καταστρώματος τα κάγκελα τελείωναν και τα υποδέχονταν ένα λευκό ξύλο ίδιου ύψους μέχρι και τα 2/3 της πλευράς. Μετά ολοκληρώνονταν και πάλι με μαύρο τζάμι μέχρι και την πρύμνη! Στον κόσμο έκανε εντύπωση αυτή η λεπτομέρεια. Μαύρο τζάμι με λευκά κάγκελα από πίσω; Πολύ μοντέρνα ιδέα που έσπαγε την ασπρίλα των πλευρών του πλοίου.

Τα δύο παιδιά που είχε δει η Ειρήνη και η Ροδούλα την ώρα που επιβιβαζόντουσαν ήταν ακόμα ψηλά, και γελούσαν ο ένας στον άλλον. Ο Μίμης (ο παλιός προστάτης και “φίλος” του Ντένις), ήταν ένα όμορφο νέο και ψηλό παλικάρι. Κανονικού αναστήματος αλλά με ωραία πλάτη και στρογγυλεμένους ώμους. Η γκρι εφαρμοστή μπλούζα που φορούσε έκανε το σώμα του να φαίνεται φουσκωμένο. Και με τα ελάχιστα παραπανίσια κιλά που είχε, να φαίνεται αρκετά πιο γυμνασμένος από ότι ήταν. Τα μάτια του ήταν καταπράσινα λαμπρά σμαράγδια. και τα λεπτά του χείλη βοηθούσαν στο να τα κάνουν να ξεχωρίζουν. Το μαλλί καστανό και ξυρισμένο γύρο απ' το κεφάλι του, ενώ από πάνω είχε 2 δάχτυλα μαλλί με μικρές ξανθές αντάβιες στα δεξιά του λίγο μακρόστενου κούτελου του.

Ο Άκης φαινόταν πιο σκουρόχρωμος απ' τον φίλο του με το μαύρο κοντό, αλλά πιο ήπιο χτένισμα του. Με σκούρα καστανά μεγάλα μάτια κάτω απ' το πλατύ κούτελο του. Στο δέρμα ήταν πολύ πιο ανοιχτόχρωμος από τον Μίμη όμως, και είχε πιο λεπτό σώμα.

Το ταξίδι για αυτούς θα ήταν μία καινούρια εμπειρία. Αναζητούσαν κάτι το καινούριο, και το γεγονός ότι το ταξίδι με τον Τιβερανικό θα ήταν φθηνό, μακρύ και πολυτελή, δεν είχαν παρά να πάρουν αυτήν την απόφαση και εκείνοι και να το κάνουν!

Ο Τιβερανικός ήταν για αυτούς αυτό που δεν ήξεραν ότι είχαν καιρό ανάγκη. Χαμένοι στις δικές τους ζωές και ρουτίνα. Με προβλήματα που είχαν οι περισσότεροι νέοι με γνωριμίες και αποτυχημένες σχέσεις. Έτσι λοιπόν πήραν και άλλους 2 φίλους τους, και όλοι μαζί ελπίζουν να χαρούν μια κρουαζιέρα. Όπως εκείνοι που βλέπουν τόσο καιρό σε βίντεο να είναι ευτυχημένοι στις δικές τους κρουαζιέρες, τα δικά τους ταξίδια και περιπέτειες!

Και ναι, ο Άκης ήταν όντως τώρα πάνω στον Τιβερανικό. Κοιτούσε από κάτω τους τον κόσμο με ένα δέος. Τόσο πολύς κόσμος από κάτω που φαινόταν σαν μυρμηγκιά. Μια μικρή αποικία από ανυπόμονους επιβάτες που έτσι όπως κοιτούσαν ψηλά προς το μέρος τους, έμεναν με ανοιχτό το στόμα. Τόσο ύψος, μα τόσο πολύ ύψος..

Ο Μίμης με το ίδιο δέος κοιτούσε τις ταράτσες από απέναντι, και τις γλάστρες που είχαν πάνω. Από εδώ πάνω αυτά τα γνώριμα κτίρια φαινόταν τελείως αγνώριστα!

Κούνησε το κεφάλι του αφήνοντας μια ανάσα έκπληξης, και γύρισε τα πράσινα μάτια του κάτω και αυτός. Και ξαφνικά, έτσι όπως κοιτούσε στένεψε τα μάτια του καχύποπτα.. τώρα αυτό που βλέπει είναι άνδρας η γυναίκα; αγόρι ή κορίτσι; ..Είναι ο Ντένις.., η δεν είναι;!!

Έλπιζε να γυρίσει το κεφάλι του προς τα πάνω και εκείνος.. μπας και καταλάβει αν όντως ήταν ο Ντένις, και σαν να ήταν αργή κίνηση, ένα αεράκι φύσηξε τα μακριά μαλλιά του, και φάνηκε το πρόσωπο του. Τόσο νεανικό και καθαρό.., τόσο γνώριμο..

Όχι.. όχι δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί..! Κλείδωσε το βλέμμα του σε αυτόν και..

ΜΙΜΗΣ: Ρε μαλάκα για δεξ μία εκεί κάτω! (λέει με μια ωραία ανδρική φωνή έκπληκτος! Ο Άκης παραξελεύτηκε.. που στο καλό είναι το εκεί, και γιατί τόση λαχτάρα;).

ΑΚΗΣ: Όταν λες εκεί κάτω; (ρωτάει κοιτώντας τον με το δεξί του μάτι. Ο Μίμης κοιτούσε από κάτω τους σαν να μην τον άκουσε) Πού ακριβώς..; ..Α λες.. λες το Subaru εκεί πέρα; (του έδειξε το σπορ αυτοκίνητο που πέρναγε τώρα την πύλη του πλοίου).

ΜΙΜΗΣ: Δες εδώ.. (ο Άκης έψαχνε εκεί που κοιτούσε εκείνος στην λαοθάλασσα) .. εδώ, κάτω βλάκα! (έδειχνε με το δάχτυλό του τον Ντένις).

ΑΚΗΣ: Εεεμμ.. Αχά! (του κάνει και εκείνος με την ίδια έκπληξη).

ΜΙΜΗΣ: Τον βλέπεις; (έδειχνε τον Ντένις ακριβώς από κάτω που περνούσε την πύλη!).

ΑΚΗΣ: Τον σκύλο..; (ρωτάει ο καημένος ψάχνοντας ακόμα).

ΜΙΜΗΣ: Ε είσαι.. (τον έπιασε απ' τον σβέρκο με το αριστερό του χέρι και του έστρεψε το κεφάλι στον Ντένις. Ο Άκης πρόσεξε τα μακριά μαλλιά.. και μετά το πρόσωπο του).

ΑΚΗΣ: Τι.. τι στον διάολο..; (λέει φέρνοντας το κεφάλι του προς τα πίσω) ..ο Ντένις δεν είναι αυτός; Μα τι κάνει εδώ; Πού.., (είχε μείνει μαλάκας) ..πού πάει αυτός ρε φίλε;!

ΜΙΜΗΣ: Φαινομενικά σε αυτό το καράβι.. (λέει και μία εξυπνάδα έτσι για αλλαγή).

ΑΚΗΣ: ..Είναι αργά να αλλάξουμε πλοίο..; (ρωτάει ανήσυχος κοιτώντας τους έτσι όπως εξαφανιζόντουσαν μπαίνοντας στον Τιβερανικό).

{*} Ο Μίμης τον κοίταξε ξαφνικά με σοβαρό ύφος. Ήξερε καλά τι είχε κάνει στον Ντένις και το πώς είχε περάσει σε εκείνο το νυχτερινό γυμνάσιο και, χάρις εκείνον. Ο Άκης μάλλον εννοούσε ότι ο Ντένις θα ήθελε να πάρει εκδίκηση; Γιατί ο Μίμης το είδε καθαρά. Αυτός ο Ντένις τώρα είχε αυτοπεποίθηση, φάνηκε καθαρά ότι τώρα πια είχε πίστη στον εαυτό του, και αν και τέτοια άτομα ως συνήθως ο Μίμης τα θαύμαζε, στην περίπτωση του Ντένις ένιωθε σαν να φοβόταν κάπως. Αλλά όχι.. ο Ντένις ήταν ένα πολύ καλό παιδί.. και τον αγαπούσε..

..Όχι, δεν μπορεί να θέλει να του κάνει κακό. Αλλά είναι ακόμα ο ίδιος άνθρωπος που ήξερε κάποτε; Γιατί αν και έμοιαζε πολύ στο πρωτότυπο, ήταν άλλος άνθρωπος.. άλλο σκαρί ένα πράγμα! Καμία σχέση με το κλασιάρικο αγοράκι που το πηγαινόεφερε η Μαμά του κάποτε στο σχολείο. Αλλά και πάλι.. είναι ο Ντένις. Πόσο πια μπορεί να έχει αλλάξει μέσα σε 2 χρονάκια;

Μόλις τα παιδιά περάσανε το 3όροφο parking και πάτησαν τα πόδια τους στο κεντρικό διάδρομο του Τιβερανικού πραγματικά τους έφυγε η μαγκιά! Κάτω κόκκινο ακριβό χαλί με πολυτελή γραμμές και σχέδια. Στην λευκή σκαλιστή οροφή; Χρυσές λεπτομέρειες και μεγάλα πολυτελή κρυστάλλινα πολύφωτα μέσα σε μικρά έξυπνα βαθουλώματα. Οι τοίχοι ήταν από λευκό και σκούρο ξύλο. Σκαλισμένοι πολύ προσεκτικά με πραγματικά πολλές χρυσές λεπτομέρειες. Ήταν τόσο πολυτελές, και τόσο βασιλικό που ήταν σαν να περπατούσες μέσα σε πραγματικό παλάτι! Και το ευχάριστα διακριτικό άρωμα λεβάντας που επικρατούσε στον χώρο, πραγματικά έδενε σε μια ολοκληρωμένη και πανάκριβη κατασκευή!

Στο βάθος του διαδρόμου ήταν και άλλοι που είχαν μείνει άναυδοι από την ομορφιά του, και σχολιάζανε περπατώντας αργά. Προσπαθώντας να φάνε με τα μάτια τους την τεράστια ποσότητα χλιδής και λεπτομέρειας. Γύρο στα 20 μέτρα μπροστά τους στην βασική ρεσεψιόν του πλοίου, ο Δημήτρης πρόσεξε ότι είχε μέχρι και μαρμάρινο σιντριβάνι στο κέντρο της στρογγυλής αίθουσας.

Ο Ντένις; Είχε χάσει τα λόγια του και δεν ήξερε τι να πει. Αισθανόταν τα πόδια του όντως να πατάνε πάνω στον Τιβερανικό, μύριζε το άρωμα του χώρου, άκουγε τους άλλους επιβάτες.. αλλά δεν το πίστευε ότι ήταν εκεί! ..Μία ανάσα συγκίνησης του ξέφυγε, και ο Δημήτρης γύρισε και τον είδε με το χέρι στην καρδιά του ακινητοποιημένος. Του χαμογέλασε εκείνος, και του χτύπησε τα δάχτυλά του μπροστά απ' το χαμένο πρόσωπό του..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ωραίο ε; (λέει έκπληκτος. Ο Ντένις κούνησε το κεφάλι του με θαυμασμό) Δείτε το ταβάνι. Γενικά μεγάλωσα πλουσιοπάροχα, αλλά αυτό εδώ είναι.., άλλο επίπεδο..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Παιδιά είναι φανταστικό.. δείτε λεπτομέρεια στους τοίχους.. δείτε πολυτέλεια. Αχ είμαστε βασιλιάδες.., θα πίνουμε τσάι με ψηλομύτικο ύφος καθώς θα κοιτάμε τους άλλους παρακατιανούς ρακοσυλλέκτες.. (σκούντηξε τον Ντένις δίπλα της να γελάσει).

NTENIS: Ναι μαρή Σαράγια.. Είμαστε όντως πάνω στον Τιβερανικό.., επιβάτες. (λέει με ένα δέος, καθώς η εικόνα απομακρυνόταν από τις φιγούρες τους. Δείχνοντας όλη την λεπτομέρεια του μακριού φωτεινού διαδρόμου).

{*} Μόλις έφτασαν στην ρεσεψιόν πρόσεξαν ότι είχε και άλλους 2 ίδιους διαδρόμους κυκλικά. Η αίθουσα είχε στρογγυλεμένο σχήμα και στην μέση ένα σιντριβάνι με ένα μικρό μαρμάρινο αγγελάκι στην μέση που ήταν σαν να παίζει φλάουτο. Μέσα στο νερό υπήρχαν 6 πανέμορφα ψάρια. Όλα περίεργα και πολύχρωμα. Οι 4 μικροί προβολείς χαμηλού φωτισμού τα έκαναν να γυαλίζουν έντονα, και τα χρώματα τους φαινόταν ακόμη πιο εντυπωσιακά.

Τα παιδιά πήγαν στο γραφείο της ρεσεψιόν στα δεξιά τους, για να παραλάβουν τις κάρτες των καμπίνων διαμερισμάτων τους, και τις βαλίτσες τους. Αλλά τους είπαν πως οι αποσκευές τους ήταν ήδη στις καμπίνες τους και τους περίμεναν! Μόλις η Νταϊάννα και ο Κώστας πήραν και αυτοί τις κάρτες τους, πήγαν να βρουν την καμπίνα τους. Της Νταϊάννας και του Κώστα είχε τον αριθμό 254, και ήταν εδώ στο 5^ο κατάστρωμα. Ο αριθμός της κάρτας του Δημήτρη και του Ντένις ήταν 267, ένας μόνο διάδρομος τους χώριζε δηλαδή. Μετά από λίγο, ο Ντένις σχεδόν έτρεξε μαζί με τον Δημήτρη πάνω προς στο κατάστρωμα των φουγάρων. Δεν μπορούσε, και δεν θα έχανε την αναχώρηση με τίποτα! Στον δρόμο δεν μπορούσε να πιστέψει στο πόσο ωραίοι και διαφορετικοί ήταν οι χώροι από κατάστρωμα σε κατάστρωμα, λες και πήδαγες από χώρα σε χώρα, διαφορετική σχεδίαση και αρχιτεκτονική! Και όμως πάλι, παρά της διαφορά τους έδεναν από κατάστρωμα σε κατάστρωμα!

Οι δημόσιοι χώροι του Τιβερανικού είχαν σχεδιαστεί από τις μεγαλύτερες σχεδιάστριες χώρων στον κόσμο. Την αμερικανίδα Λένα Ντάνβερς. Ειδική στο να εξοικονομεί χώρους με έξυπνο τρόπο, και την Μεξικανή Λάουρα Ντέλεριν. Ειδική στο να διαμορφώνει τα έπιπλα και τα ιδιαίτερα χρώματα τους σε σωστές θέσεις. Αυτές οι 2 γυναίκες μαζί όμως, πήραν έμπνευση και από παλιές σχεδιάστριες που είχαν γράψει ιστορία στην σχεδίαση. Έτσι έστριψαν ελαφρά από τον συνηθισμένο τρόπο που σχεδίαζαν, και ακολούθησαν έναν πιο βικτοριανό σχεδιασμό.

Και αν και είχε ο Τιβερανικός την αρχαία Ελλάδα ως βάση σε πολλά μέρη, είχε και την ακριβή Γαλλική και Ιταλική πολυτέλεια με σκαλιστούς, περίτεχνους τοίχους. Συνδύαζε σημερινή πολυτέλεια με εσωτερικούς φωτισμούς σε τοίχους. Απλούς με ζωηρά και νεανικά χρώματα. Αλλά και χώρους ξεχασμένης πραγματικά πολύ μεγάλης πολυτέλειας! Με ξύλινα και πλεκτά τραπέζια σε επιλεγμένα καφέ και εστιατόρια! Ο δήμαρχος του Πειραιά το είχε πει! “Δεν θα λυπηθώ ευρώ για τον Τιβερανικό” με αποτέλεσμα ένα αριστούργημα που τα συνδύαζε όλα!

Βέβαια οι σχεδιάστριες είχαν ρίξει πολύ ιδρώτα για να συνδυάσουν 2 αρχιτεκτονικές που απείχαν έναν ολόκληρο αιώνα η μία απ’ την άλλη, αλλά τα είχαν καταφέρει!

Χωρίς να δίνει την προσοχή που χρειάζεται για να δει τους χώρους, ο Ντένις έτρεχε τραβώντας τον Δημήτρη για να ανέβουν πάνω, πολύ πάνω. Στο κατάστρωμα των φουγάρων.

Μόλις βγήκαν και έξω ο Ντένις αμέσως έβγαλε το πορτοκαλί κινητό του, και άρχισε να τραβάει χαρούμενος φωτογραφίες τα λευκά φουγάρα, τον Δημήτρη, και γενικά το πλήθος κόσμου που είχε μαζευτεί εκεί. Πατούσε επιτέλους τις λείες ανοιχτόχρωμες σανίδες για πάτωμα. Τόσο λείο, αλλά και τόσο γερό. Που τα παπούτσια του ήταν σαν να μαγκώνουν σε κάθε βήμα.

Τα 4 φουγάρα πάνω ήταν σχεδόν στρογγυλά και είχαν αρκετά μεγάλο ύψος. Ήταν στοιχισμένα το ένα πίσω απ’ το άλλο σε ίδια απόσταση. Το λούνα παρκ Zapp’d υψωνόταν ανάμεσα στο 3^ο και 4^ο φουγάρο. Με τις πολύχρωμες γραμμές για το τρενάκι, τον ψηλό μύλο δίπλα του, και μια σιδερένια ψηλή κατασκευή πίσω τους σαν βάση γερανού, τον πύργο του τρόμου. Όλα παιχνίδια που πρώτη φορά υπήρχαν πάνω σε πλοίο!

Ανάμεσα στο 3^ο και το 2^ο φουγάρο ήταν κάτι σαν ένα μικρό βουνό, η τροπική παραλία. Με εξωτικούς φοίνικες και έναν μικρό καταρράκτη κρυμμένο μέσα!

Τέλος, μπροστά απ' το 2ο φουγάρο είχε την βασιλική είσοδο του κεντρικού hall. Με τζάμια που είχαν χρυσές βάσεις. Ανάμεσα τους ήταν και η πόρτα της εισόδου. Με τις ίδιες χρυσές βάσεις, αλλά και με πόμολα από το ίδιο χρυσάφι!

Πραγματικά το κατάστρωμα των φουγάρων ήταν η καρδιά του ίδιου του Τιβερανικού. Με το Zapp'd να δείχνει ότι το πλοίο ήταν έντονη κουραστική διασκέδαση. Αλλά και με την επιβλητική είσοδο του hall, με τον στρογγυλό γυάλινο θόλο από πάνω οροφή, να λέει σε όλους το πόσο ακριβό και πολυτελής ήταν το ελληνικό κρουαζιερόπλοιο!

Τα 4 φουγάρα ήταν δεμένα με σκοινιά τα οποία ήταν τοποθετημένα γύρω τους και σε ίδια απόσταση το ένα απ' το άλλο.. όπως και τα παλιά καράβια του 1900! Έτσι όπως ο κόσμος ήταν χαμένος στις συζητήσεις του, ακούστηκε απ' τα μεγάφωνα μια φωνή ενός νεαρού άνδρα..

ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Ο Τιβερανικός σε 2 ακριβώς λεπτά αναχωρεί απ' το λιμάνι του Πειραιά με πρώτο προορισμό μας την Κρήτη. (λίγος κόσμος χειροκρότησε στο άκουσμα για την αγαπημένη του Κρήτη! Ο Δημήτρης και ο Ντένις είχαν πάει στην δεξιά πλευρά και άκουγαν με προσοχή πάνω τους το 3^{το} φουγάρο, απ' όπου ήταν και ένα απ' τα μεγάφωνα) Μετά την αναχώρηση, υποχρεωτικά όλοι οι επιβάτες θα πρέπει να παρευρεθούν στο κατάστρωμα ασφαλείας για την επιθεώρηση. Καλό ταξίδι να έχουμε! Μπόμπακ Φερντόσι, πάντα στην διάθεσή σας! (τόνισε την τελευταία του φράση και ο κόσμος άρχισε και πάλι να χειροκροτεί και να σφυρίζει. Πρέπει να είναι πολύ αγαπητός αυτός ο Μπόμπακ, σκέφτηκε ο Δημήτρης).

Ακούστηκαν η φωνές κάποιου νευριασμένου άνδρα κάτω απ' το καράβι και όλοι έστρεψαν την προσοχή τους στις πύλες που ήταν και 3 αυτοκίνητα που εισερχόντουσαν μέσα. Το κακό ήταν ότι το πρώτο μπλε αυτοκίνητο είχε σταματήσει γιατί ο οδηγός είχε κατεβεί και φώναζε σε ένα άλλο άτομο που ήταν μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο. Ο Δημήτρης άρχισε να γελάει με το θέαμα, ο οδηγός ήταν ένας 60^{ης} που, του μιλούσες η δεν του μιλούσες για να μην φας ξύλο!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΑΝΤΕ!! (φωνάζει με ορθάνοιχτα τα μάτια χιουμοριστικά. Ο Ντένις δεν άντεχε και αυτός, και γελούσε με το θέαμα).

{*} Ο κλασικός Έλληνας θα έλεγε κανείς! Όχι μόνο έρχεται πάντα απ' τους τελευταίους για τις υποχρεώσεις του, όχι μόνο δεν έχει αξιοπρέπεια η εικόνα που παρουσιάζει, ..καν δεν λογαριάζει τους άλλους που περίμεναν πίσω του σαν τους μαλάκες! Ο οδηγός απ' το πίσω κόκκινο αυτοκίνητο άρχισε να κορνάρει και να του κατεβάζει καντήλια μουντζώνοντας τον! Οι 2 ναύτες που επιβλέπανε την είσοδο αναγκάστηκαν να πάρουν θέση για να μπορέσουν να μπουέουν και οι πίσω που δεν είχαν καθόλου υπομονή!

Με τα πολλά οι πύλες του πλοίου έκλεισαν, η σκάλες ξεσυναρμολογήθηκαν απ' της πόρτες του, και οι κάβοι ένας ένας άρχισαν να μαζεύονται πάνω στις βάσεις τους από το πλήρωμα! Η αγωνία του κόσμου να δει τις 2 προπέλες να αφρίζουν την θάλασσα από λεπτό σε λεπτό κάτω απ' την μεγάλη πρύμνη του Τιβερανικού ήταν φανερή, και ο Ντένις δεν φαινόταν να υπήρξε ποτέ πιο χαρούμενος στην ζωή του.

Ο Δημήτρης δίπλα του κοιτούσε τον κόσμο από κάτω με μεγάλη έκπληξη, δεν περίμενε να μαζευτούν τόσο πολλοί ΚΑΙ να χαιρετάνε εγκάρδια με αγνώστους, και άτομα που δεν είχαν ξαναδεί ποτέ στην ζωή τους. Σκέφτηκε ότι η αγάπη μάλλον υπήρχε ακόμα στις καρδιές.. ότι αυτή η ανθρωπιά που θεωρούσε παραμύθι.., μάλλον δεν ήταν. Κάτι υπήρχε στην όλη αυτή εικόνα της αναχώρησης, που τον έκανε να νιώθει πιο ήρεμος, πιο ανθρώπινος. Ότι όλοι ταιριάζανε σαν μικρά, πολλά κομμάτια, στο παζλ της αναχώρησης του Τιβερανικού.

Ξαφνικά, και εκεί που περίμεναν, ακούστηκε η δυνατή και βαθιά κόρνα απ' το 1^ο και το 3^ο φουγάρο του πλοίου, και όλα τα υπόλοιπα πλοία στο λιμάνι άρχισαν να κορνάρουν και αυτά.

Σαν απάντηση σε αυτό το ελληνικό καμάρι της Ελλάδας.. σαν να λένε στον Τιβερανικό «βασιζόμαστε σε εσένα για την τιμή μας».

Ο κόσμος άρχισε και αυτός να χειροκροτεί σφυρίζοντας δυνατά. Μαζί.. τα πλοία και οι έλληνες! Ο Δήμαρχος του Πειραιά άρχισε να κλαίει από την συγκίνηση. Υπήρχε τόση αγάπη και χαρά στον κόσμο.. και έτσι ακριβώς την είχε φανταστεί την αναχώρηση του Τιβερανικού. Έτσι ακριβώς.. Με φασαρία, λαοθάλασσα, γέλια και χειροκροτήματα.

Ο Ντένις, βλέποντας αυτή την εικόνα γύρο του δεν άντεξε ούτε και αυτός, και πλημμύρισαν τα μάτια του από δάκρυα χαράς. Τι μαγική εικόνα ήταν αυτή;

Μπορεί να ένοιωθε τα αυτιά του έτοιμα να εκραγούν απ' την τεράστια ένταση του Τιβερανικού πάνω απ' το κεφάλι του, αλλά χαμογελούσε με χαρά. δεν πίστευε στα μάτια του!

Η θάλασσα κάτω απ' το πλοίο άρχισε να αφρίζει λες και έβραζε στους 300 βαθμούς! Οι χρυσές προπέλες του άρχισαν να γυρνάνε κάτω απ την επιφάνεια του νερού προκαλώντας μεγάλη αίσθηση. Και ο Τιβερανικός.. επιτέλους ξεκίνησε να κινείται.. με πυροτεχνήματα να σκάνε στον ουρανό, βάφοντάς τον με φωτεινά και έντονα χρώματα που δεν είχε ξαναδεί κανένας στο λιμάνι του Πειραιά! Τα πλοία συνέχισαν να κορνάρουν ακούραστα και ασταμάτητα, καθώς ο Τιβερανικός γύριζε γύρο απ' τον εαυτό του στην μέση του λιμανιού, για να γυρίσει την πλώρη του μπροστά. Με κατεύθυνση την νίκη και την επιτυχία!

Μόλις το πλοίο γύρισε την πλάτη του στο λιμάνι, ο κόσμος έβλεπε τα χρυσά γράμματα επάνω στην μαύρη ογκώδη και παχιά πρύμνη του να αστράφτουν.

«TIBERANIC». Και ακριβώς από κάτω με λίγο πιο μικρά γράμματα, «PIRAEUS». Ελληνικό παιδί ήταν αυτό που έβγαινε να πάρει το βασιλικό του δικαίωμα. Ελληνική κατασκευή, το κέντρο όλων των καναλιών παγκοσμίως αυτήν την στιγμή..

Ο Τιβερανικός μπορεί να άφηνε τώρα αυτά τα γενέτειρα νερά του, αλλά θα ήταν για λίγο. Και μπορεί ο δήμαρχος να ένοιωθε τώρα σαν να αφήνει το παιδί του να βγει μόνο του στον κόσμο, αλλά η εικόνα να το βλέπει ψηλό, όμορφο και με τέτοια περηφάνια.. τον έκανε συγχρόνως και χαρούμενο που έφευγε. Έτοιμο να βγει εκεί έξω και να ανοίξει τα φτερά του..

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Καλό ταξίδι αγόρι μου.. (λέει χαμηλόφωνα σηκώνοντας το χέρι του στον Τιβερανικό του, που τώρα άρχισε να χάνετε μπροστά τους) Πήγαινε δείξε τους..!

{*} Μια τέτοια αναχώρηση, ένας τέτοιος θρίαμβος. Τόση χαρά και αγάπη..; Μακάρι να ήταν έτσι και όλος ο κόσμος! Μακάρι ο Τιβερανικός να μεταφέρει κάτι παραπάνω από επιβάτες στις άλλες χώρες. Μακάρι και οι ξένοι να χαμογελάσουν όπως και οι Έλληνες εδώ. Μακάρι αυτή η εικόνα να υπάρξει και στην Μάλτα, στην Ισπανία, την Πορτογαλία και την Αμερική!

Αυτή η ευτυχία να μην χαθεί σε μία μόνο ημέρα, και να επαναληφθεί ξανά και ξανά!

Καλό ταξίδι στον Τιβερανικό και στους Έλληνες!

Θρίαμβο και μεγαλεία να βρουν..!